

'Απ' Όλα

Το Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΕΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τμήμα Έγγραφής Έξαμήνου

Διά την Τουρκίαν Γρ. 10

„ τὸ ἔξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

⇒ ΓΡΑΦΕΙΑ ⇐

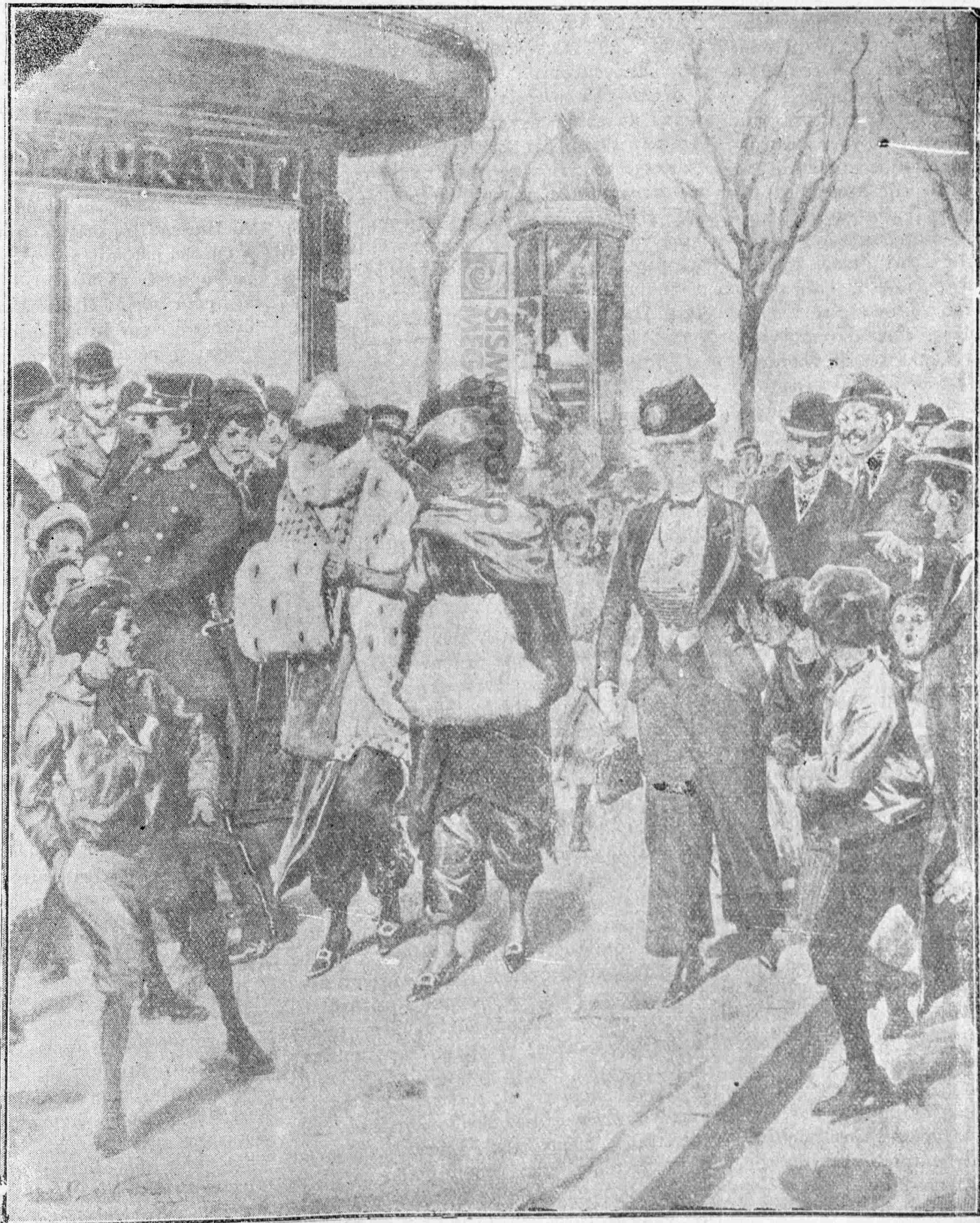
Γαλατᾶ, Περμπολάζαρον, Σαατοῦ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.

Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΜΟΔΑΣ

ΚΟΜΨΟΤΗΣ: ΤΙΡΙΓΓ - ΓΑΛΑΤΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟΙ

Ἡ αὐριανὴ τοῦ Εὐαγγελίου περικοπὴ ἀναφέρει τὸ θαῦμα, τὸ ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἐτέλεσεν ἐπὶ παραλυτικοῦ, θεραπεύσας αὐτὸν διὰ μόνου τοῦ λόγου καὶ ἐνώπιον τοῦ πυκνῶς συνωσισμένου πλήθους.

Δὲν ἐκπληττόμεθα πλέον ἡμεῖς ὡς οἱ τότε παριστάμενοι πρὸ τῶν θαυμάτων τούτων χριστιανοὶ δ' ἐκ πεποιθήσεως δὲν «διαλογιζόμεθα πονηρὰ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν», ἀμφισβητοῦντες τοῦ Ἰησοῦ τὴν ἐξουσίαν τοῦ «ἀφιέναι ἁμαρτίας». Δι' αὐτὸ μᾶς ἐπιτρέπεται ὅπως, ἀφίνοντες κατὰ μέρος τὰς θεολογικὰς διεξοδικὰς συζητήσεις, εἰσέλθωμεν εἰς ἄλλας τινὰς παρατηρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ὁδηγεῖ ἡμᾶς ὁ παραλυτικὸς τῆς αὐριανῆς περικοπῆς.

Ἐὰν ρίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν περὶ ἡμᾶς κοινωνίαν, θὰ ἴδωμεν ὅτι ὑπάρχουν καὶ σήμερον οἱ παραλυτικοί, οἱ ὁποῖοι, ἀνίκανοι νὰ βαδίσωσι, κοίτονται ἐπὶ τῆς στρωμνῆς των, ἐναγωνίως τὴν ἱατρικὴν βοήθειαν ἀναμένοντες. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν παραλυτικῶν τούτων κατὰ τὸ σῶμα, ὑπάρχουν καὶ ἕτεροι παραλυτικοὶ τὴν καρδίαν καὶ τὸ πνεῦμα. Τοὺς τοιούτους βέβαια δὲν θὰ εὕρωμεν εἰς τὰ νοσοκομεία, οὔτε εἰς τὰς οἰκίας των ἀκίνητους, ἀλλὰ θὰ διακρίνωμεν κάλλιστα, ἂν ἐπισταμένως θελήσωμεν νὰ ἐξετάσωμεν ἕνα ἕκαστον, ἐκ τῶν ἔργων καὶ τῶν διαθέσεων του, ἀρχόμενοι ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοῦ. Θὰ ἴδωμεν ὅλα τὰ ὀλέθρια συμπτώματα τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἀσθενείας, τὰ ὁποῖα ταλαιπωροῦν ὄχι μόνον τὸν πάσχοντα, ἀλλὰ καὶ συντελοῦν εἰς κακοδαιμονίαν τῆς κοινωνίας ὅλης.

Παράλυτα πνεύματα, ἀνίκανα νὰ δράσωσιν ἐπωφελῶς, εἴτε χάριν τῶν ἀτόμων εἴτε χάριν τῆς ὀλότητος, οὐ μόνον ἀρνητικῶς βλάπτουσιν, ἀλλὰ καὶ προξενοῦσι δυσθεραπεύτους πληγὰς. Ὁμοίως καρδίαι παραλυτικαί, ἀδυνατοῦσαι νὰ αἰσθανθῶσι γενναῖόν τι καὶ εὐγενές, δηλητηριάζουσι τὸ περιβάλλον καὶ συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἔξαχρείωσιν αὐτοῦ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ κοινωνία ὑφίσταται ἀρκετὰ ἰσχυρὰς κρίσεις, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τοιαῦτα πνεύματα καὶ καρδίαις.

Καὶ εἰς τὸ ἔθνος μας, ἀλλοίμονον, δὲν εἶναι σπάνια πλέον τοιαῦτα φαινόμενα. Πνεύματα, ἐκτροχιασθέντα ἐκ τῆς ἀληθοῦς ὁδοῦ καὶ πάσχοντα τὴν δυσθεράπευτον νόσον των, πολλάκις πληροῦσι τὸν κοινωνικὸν ἀέρα ἀπὸ δηλητηριώδεις ἀποπνοίας, αἵτινες εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνοι, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ κοινωνία μας εἶναι ἠθικῶς ἰσχυρὰ καὶ δύναται ἐπὶ πολὺ ν' ἀνθέξῃ.

Ἐν τούτοις ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς. Ἄς εἴμεθα πάντοτε ἐπιφυλακτικοὶ ἀπέναντι τῶν διαθέσεων τούτων, ἄς προσπαθῶμεν ν' ἀποφεύγωμεν τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασίν των, ἄς ἐργασθῶμεν νὰ θεραπεύσωμεν τοὺς παραλυτικούς ἐκείνους, ἀλλ' ἂν οὗτοι, δυστυχέστεροι τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐμμένωσιν εἰς τὴν πλάνην, ἄς τοὺς ἀπομονώσωμεν τελείως, διότι πᾶσα ἄλλη πρὸς αὐτοὺς ἐπιεικὴς διαγωγή θὰ εἶναι ἐγκληματικὸν ἔργον.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ Ὄθωμανικὴ Βουλὴ κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἠσχολήθη μὲ ἀριθμούς, ἢ Ἑλληνικὴ συνεζήτησε περὶ γλώσσης καὶ φιλολογίας.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν Δζαβιτ βέης ὠμίλησε διὰ μακρῶν περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐπικρίσεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἀνεσκεύασε τοὺς λόγους τοῦ κ. Κοσμίδου καὶ τοῦ Λουτφῆ Φικρῆ, ἐξέφρασε τὴν χαρὰν, ἣν αἰσθάνεται, «φέρων ἐπ' ὧμων τὸ βᾶρος ἐνὸς θυελλώδους ἔτους», μεθ' ὃ ἐζήτησε ψήφον ἐμπιστοσύνης παρὰ τῆς Βουλῆς. Ἡ ψήφος ἐδόθη, οὐδένα δ' ἐξέπληξε, διότι ἦτο ἐκ τῶν προτέρων γνωστὴ, ὅπως καὶ οὐδένα θὰ ἐκπλήξῃ ἢ πληροφορήσῃ, ὅτι ἐκ τῶν ψηφισάντων βουλευτῶν ὑπάρχουν πολλοὶ μὴ ἐπιδοκιμάζοντες καθ' ὅλα τὴν πολιτείαν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας κατετέθη ἔγγραφος ἢ ἐπερώτησις τοῦ Λουτφῆ Φικρῆ βέη διὰ τὴν ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Βουλῆς παράτασιν τῆς ἰσχύος τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου. Ὁρίσθη ἡμέρα πρὸς συζήτησιν ἢ παρελθούσα Πέμπτη, καθ' ἣν ὅμως τὸ κόμμα τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» διὰ μεγάλης πλειοψηφίας ἀπέρριψε τὴν ἐπερώτησιν, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ Λουτφῆ Φικρῆ καὶ τῶν ἀντιπολιτευσόμενων.

Ἡ Ἑλλ. Βουλὴ μετεβλήθη ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας εἰς φιλολογικὴν καὶ γλωσσολογικὴν ἀκαδημίαν. Συνεζητήθη ἢ πρότασις, ἣν ἐπιτροπὴ, ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τοῦ καθηγητοῦ κ. Μιστριώτου καὶ τινῶν ἄλλων ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν, ὅπως δι' ἰδιαιτέρου ἄρθρου ἐν τῷ Συντάγματι προστατευθῇ ἢ καθαρεύουσα. Ἡ συζήτησις ἔλαβε ζωηρότατον χαρακτήρα, ἔλαβον δὲ μέρος εἰς αὐτὴν ὅλοι οἱ ῥήτορες τῆς Βουλῆς, ἢ μόνον ἀναγραφὴ τῶν ὀνομάτων τῶν ὁποίων θὰ κατελάμβανε τὴν στήλην ταύτην. Τέλος, μετὰ πολλὰ ἐπεισόδια καὶ ἀντεγκλήσεις, ἢ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἐψηφίσθησαν δύο ἄρθρα: δι' ἐνὸς τούτων προστατεύεται ἢ γλῶσσα τοῦ Εὐαγγελίου κατὰ πάσης μεταφράσεως, διὰ δὲ τοῦ ἄλλου ὀρίζεται ἢ καθαρεύουσα ὡς ἐπίσημος γλῶσσα. Ἡ ἀπόφασις αὕτη, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας «ὀρισμένων κύκλων», προὔξεν καὶ δικαίως ἀνακούφισιν.

Τὰ λοιπὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα μὲ βῆμα σημειωτὸν βαίνουν πρὸς τὴν λύσιν των. Τὰ ἑλληνοτουρκικὰ ἐπεισόδια φαίνεται ὅτι ἔληξαν μετὰ τὴν ὑπογραφήν τοῦ πρωτοκόλλου ὑπὸ τῆς μικτῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐδέχθη τὴν πλαγίως γενομένην πρότασιν τῆς Ἀγγλίας, ὅπως τὸ ζήτημα τοῦ σιδηροδρόμου Βαγδάτης ὑποβληθῇ εἰς διαιτησίαν. Ἀγγέλλεται ἢ συνένωσις ὄλων τῶν βουλγαρικῶν ἐπανστατικῶν κομιτῶν. Ἐπαναλαμβάνονται αἱ μεταξὺ τῶν ἀλβανικῶν συμμοριῶν καὶ στρατοῦ συγκρούσεις. Συνεπεῖα τῆς προβλεπομένης ἐν Μακεδονίᾳ καταστάσεως ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Μαχμουτ Σεφκέτ πασᾶς θὰ ἐπιχειρήσῃ ταξείδιον.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Νεώτερον γεγονός, τηλεγραφικῶς διαβιβασθὲν τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, προὔξεν, ὡς εἰκός, πολλὴν λύπην καὶ δυσάρεστον ἐντύπωσιν.

Τὸ θλιβερὸν τοῦτο γεγονός συνέβη εἰς βᾶρος τοῦ μητροπολίτου Μογλενῶν κ. Κωνσταντίνου, ὅστις ὡς ἐξῆς περιέγραψε διὰ τηλεγραφήματος αὐτοῦ τὰ συμβάντα εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ὁ μητροπολίτης Μογλενῶν κ. Κωνσταντίνος, μεταβάς εἰς τὸ διοικητήριον Φλωρίνης, ἵνα παραστῇ εἰς τὴν τακτικὴν συνεδρίαν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου (Μετζλίσι-Ίδαρὲ) καὶ εὐρῶν κεκλεισμένην τὴν θύραν τοῦ Συμβουλίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ παραπλεύρως κείμενον γραφεῖον τῆς ἀλληλογραφίας, ὅπως ἀναμείνῃ τὴν ἔναρξιν τῆς συνεδριάσεως.

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τῆς Α. Πανιερότητος οἱ ἐν τῷ γραφεῖῳ καθήμενοι δύο μουδῖραι τῶν κομποπόλεων Σόροβιτς καὶ Σετράν δὲν ἀντεχαιρέτησαν, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν τὴν ὁμιλίαν των, δι' ὃ καὶ ἡ Α. Πανιερ. ἐξέφρασεν ἐπὶ τούτῳ τὴν λύπην αὐτῆς.

Οἱ δύο μουδῖραι, καίτοι πολλάκις παρεκάθησαν μετ' αὐτοῦ ἐν τῷ διοικητικῷ συμβουλίῳ καὶ πολλάκις μετὰ τῆς Α. Π. συνώμιλησαν, δι' ὅσον ἐπίσθησαν ὅτι δὲν ἤξευρον ὅτι ἦτο ὁ μητροπολίτης.

Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει τοῦ μητροπολίτου Μογλενῶν, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀβάσιμον, ἀποδεικνύει δὲ μᾶλλον περιφρόνησιν πρὸς αὐτόν, ὁ μουδῖρης Σόροβιτς ἀπειλητικῶς ἐγερεθεὶς ἀπεκάλεσε τὸν μητροπολίτην ἀνάγωγον (τερμπιεσίξ), ἀρπάσας δὲ καθέκλαν ἐπέτεθη κατὰ τοῦ μητροπολίτου Μογλενῶν, ἀφεύκτως δὲ θὰ τὴν κατέφερον ἐπ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ἔσπευδον οἱ τε γραμματεῖς τῆς ἀλληλογραφίας καὶ οἱ παρατυχόντες κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην πάρεδροι τοῦ Ἰραδὲ Μετζλίσι, ἐν οἷς καὶ ὁ ὁμογενὴς Στέργιος, νὰ προφυλάξωσι τὸν μητροπολίτην, ἀρπάζοντες ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ μουδῖρου τὴν καθέκλαν.

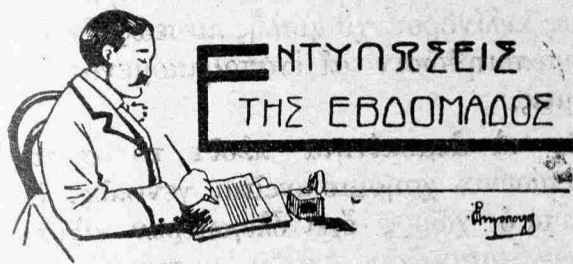
Συνεπεῖα τοῦ γεγονότος τούτου, λέγει ὁ ρηθεὶς μητροπολίτης, οἱ κάτοικοι διατελοῦσιν ἀνήσυχτοι καὶ δυσηρεστημένοι, ἐξαιτεῖται δὲ τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων παρὰ τῇ Κεντρικῇ Κυβερνήσει. Ἡ Α. Θ. Π., λαβοῦσα γνῶσιν τῆς θλιβερᾶς ἐπιθέσεως, διέταξεν ἀμέσως τὸν Καποῦ-Κεχαγιᾶν τῶν Πατριαρχείων, ὅπως προβῇ εἰς ἐντόνους διαμαρτυρίας.

Κατόπιν τῶν παραστάσεων τοῦ Καποῦ-Κεχαγιᾶ, τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, λαβὼν ἀντίγραφον τοῦ ὡς ἄνω τηλεγραφήματος τοῦ μητροπολίτου Μογλενῶν κ. Κωνσταντίνου, διεβίβασεν αὐτὸ τηλεγραφικῶς, διέταξε δὲ τὰς ἐπιτοπίους ἀρχὰς ὅπως ἐξετάσωσι τὸ ζήτημα καὶ ἀποστείλωσι πληροφορίας εἰς τὸ ὑπουργεῖον.

Ὁ μητροπολίτης Μελενίκου κ. Αἰμιλιανὸς διὰ γράμματος αὐτοῦ πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα καταγγέλλει τὸν ὑποδιοικητὴν Δεμίρ-Χισάρ, ὡς προβάντα εἰς κατεδάφισιν κτήματος τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος Σαβιάκου, ἵνα κτίσῃ ἐπ' αὐτοῦ ἐκκλησίαν νέαν διὰ τοὺς Βουλγάρους, ἐνῶ τούναντιον οὗτοι ἔχουσιν ἰδιαιτέραν ἐκκλησίαν.

Ὁ αὐτὸς μητροπολίτης πληροφορεῖ ὅτι ὁ ἐκατόνταρχος τῆς χωροφυλακῆς Δεμίρ-Χισάρ ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον τοῦ ἱερέως καὶ τοῦ Ἑλληνος διδασκάλου τοῦ χωρίου Κυρλί, ὡς ἀρνηθέντων νὰ παραδώσωσι τὰς κλεῖδας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Σχολῆς διὰ νὰ τὰς παραδώσῃ εἰς τοὺς Βουλγάρους.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Πολλάκις, όταν δέν έχω ή δέν είμπορώ νά κάμω κάτι, όταν βαρυνθώ νά μελετώ εις τās άμετρήτους τών βιβλίων σελίδας, σύρω τὸ κάθισμα πλησίον τοῦ παραθύρου καί ἀπό τὸ ὕψος τοῦ παρακολοῦθῶ τήν κίνησιν τῆς ζωῆς.

Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καί σήμερον· κουρασμένος ἀπὸ τās σκέψεις, αἱ ὁποῖαι πάντοτε περιβομβοῦν εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἐπανέλαβον τὸ ἴδιον, καί ποθῶν νά εὔρω κάτι, τὸ ὁποῖον νά μ' ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτάς, ἤρχισα νά παρατηρῶ ἀδιαφόρως τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος τήν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο.

Ἀπετέλει μακράν, μακροτάτην σειρὰν καί ἐπειδὴ ἠκολούθει ἐκ συμπτώσεως τήν αὐτὴν κατεύθυνσιν, ἐνόμισα ὅτι ἤμην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος πλοίου, ὅταν ἐκτυλίσσεται ἡ ἄλυσις, τήν ὁποῖαν ἡ ἀγκυρα παρασύρει εἰς τὰ βάθη τών θαλασσῶν . . .

Ἡ ἀνθρωπίνη ὅμως αὐτὴ ἄλυσις δέν εἶναι μονότονος· οἱ κρίκοι τῆς, οἱ διάφοροι χαρακτῆρες τών ἀτόμων, ἀποτελοῦσι τὸ ποικιλότερον μωσαϊκόν, τὸ ὁποῖον δύναται τις νά φαντασθῆ καί τὸ περιεργον, παρουσιάζουσι τās μεγαλειτέρας ἀντιθέσεις.

Ἐν τούτοις ὅλοι αὐτοί, σχεδὸν ὅλοι, παρ' ὅλην των τήν ἀντίθεσιν, παρ' ὅλας των τās διαφοράς, ἔχουσιν ἐν κοινὸν σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον συναντῶνται, διότι ὅλοι, ἢ σχεδὸν ὅλοι, αἰσθάνονται ὅτι εἶναι δυστυχεῖς.

Καί πραγματικῶς, ἂν θελήσῃ τις διὰ μίαν στιγμὴν νά σταματήσῃ τὸν ἀνθρώπινον ἐκείνον χείμαρρον καί ἐρωτήσῃ ἕνα ἕκαστον ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀποτελοῦσι, θ' ἀκούσῃ μίαν καί τήν αὐτὴν λέξιν νά προφέρεται ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα, εἰς ὅλους τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς :

— Δυστυχῆς!

Ἄλλ' ἄρά γε εἶναι ἀλήθεια τοῦτο, ἢ ἐν ἀπὸ τὰ ψεῦδη, μετὰ τὰ ὁποῖα συνηθίσαμεν νά ζῶμεν ;

Ἐκαστος ἔχει ἐσχηματισμένην τήν πεποίθησιν, ὅτι ἡ ζωὴ, τήν ὁποῖαν διάγει, εἶναι βαρεῖα, ὅτι ἡ θέσις του ἢ κοινωνικὴ καί ὑλικὴ δέν εἶναι ἐκείνη, τήν ὁποῖαν ἐπιθυμεῖ καί τέλος ὅτι μέσα εἰς τήν ψυχὴν του ἔχει ριζωθῆ βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα, μία ἀόριστος θλίψις, κάτι τι, τὸ ὁποῖον κλονίζει τὰ βήματα καί ζαλίζει τὸν νοῦν.

Αὐτὰ θὰ εἶπῃ ἕκαστος ἐὰν ἐρωτηθῆ καί βεβαίως καμμίαν ἀνάγκην δέν ἔχει νά ψεύδεται. Καί ὅμως, ἂν θελήσωμεν νά ἐξετάσωμεν καλλίτερον τὸ πρᾶγμα, θὰ ἴδωμεν ὅτι, ἢ δυστυχία, τῆς ὁποῖας τήν ὑπαρξιν διαβεβαιοῦσιν, ἢ εἶναι πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον αὐτοὶ ἐδημιούργησαν, ἢ δέν ὑπάρχει κἀν ἐκεῖ, ὅπου τὸ φαντάζονται.

Εἶναι μεγάλη ἀλήθεια ὅτι ἡ βιοπάλη εἶναι ὑπὲρ ποτε ὀξυτέρα· ἐπίσης ἀληθές ὅτι ὁ ἀγὼν τῆς ζωῆς εἶναι ὑπὲρ πάσαν ἄλλην ἐποχὴν σφοδρὸς καὶ λυσσαλέος, ἀλλὰ ὅσονδήποτε βαρεῖαι καί ἂν ὑποτεθῆ ὅτι εἶναι αἱ συνθῆ-

και, ὑπὸ τās ὁποῖας ἐκλήθημεν νά ζήσωμεν, πάντοτε μία καλῶς κατηρητισμένη ἠθικὴ καί ψυχικὴ προσωπικότης θὰ δυνηθῆ ν' ἀντεπεξέλθῃ πρὸς ὅλας τās δυσχερείας τοῦ βίου.

Ἐκτὸς ὅμως τών δυστυχῶν τούτων, ὑπάρχουν καί ἕτεροι, οἱ ὁποῖοι εἶναι τοιοῦτοι, διότι ἐπέτρεψαν τήν δυστυχίαν νά τοὺς ἐπισκεφθῆ. Εἶναι τοιοῦτοι, διότι προτοῦ ἔλθωσιν εἰς τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον καλεῖται κοινωνία, ἐσχημάτισαν τὰ ὠραιότερα καί τὰ πλέον εὐφράντα ὄνειρα—καί μόνον ὄνειρα—ὅταν δὲ κατῆλθον εἰς τήν πραγματικότητα, ἐνόησαν ὅτι ὁ θῶραξ τών ὀνείρων, εἰς τὸν ὁποῖον τόσον ἐναβρύνοντο, ἦτο πολὺ ἀνίσχυρος νά τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τās συγκρούσεις τοῦ περιβάλλοντος.

Ἄλλοι πάλιν, δημιουργήματα ἐκφύλων ψυχῶν, εἰσέρχονται εἰς τήν κονίστραν μετὰ τās ἀμαυράς ὑέλους παθολογικῆς ἀπελπισίας καί ἀποτροπιασμοῦ· μετὰ ταῦτα δὲ ἐφόδια, σταίνοντες ὑπὸ τὸ βάρος τών προκαταλήψεων, οὐδέποτε θὰ δυνηθῶσι νά μείνωσι καί πρὸς στιγμὴν εὐχαριστημένοι.

Εἶναι μία μεγάλη ἀλήθεια, τήν ὁποῖαν ὅλοι μας πρέπει νά ὁμολογήσωμεν. Κατερχόμεθα εἰς τήν ζωὴν χωρὶς κανὲν ἐφόδιον, ὅπως καταστήσωμεν αὐτὴν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς εὐτυχὴ καί εὐχάριστον. Τοῦναντίον μάλιστα νομίζει κανεὶς ὅτι ἀγωνιζόμεθα νά συγκεντρώσωμεν μέσα εἰς τήν ψυχὴν μας ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ τήν δηλητηριάσουν περισσότερο. Ἡ μεμψιμοιρία, ἡ μελαγχολία, αἱ κοιναὶ προστριβαί, ἡ ἐξωφρενικὴ ὑπερδιέγερσις, ἡ ἀκαταλόγιστος διαρροὴ τῆς ζωῆς, ἡ ἀδιαφορία περὶ τὰ σπουδαιότερα τών γεγονότων τοῦ βίου, ἡ μοιρολατρία, ἡ μανιακὴ προσκόλλησις πρὸς ὀρισμένα σημεῖα καί πράγματα, ἡ ἀπελπισία, ἡ εὐαισθησία, ὅλα αὐτὰ μετὰ πολλῶν ἄλλων συντελοῦσι νά καταστήσωσιν ἡμᾶς δυστυχεῖς ἢ νά μᾶς πείσωσιν ὅτι εἴμεθα.

Ἐκτὸς ὅλων τών μαθημάτων, ἐν πολὺ σπουδαῖον, ἀλλὰ καί ἐν, εἰς τὸ ὁποῖον σχεδὸν οὐδέποτε ἐδώσαμεν προσοχὴν, εἶναι ἡ τέχνη τοῦ βίου, ἀπαράσκειοι δὲ τελείως, φέροντες εἰς τās ψυχὰς ὅσα ἐκ τύχης ἢ ἐκ περιστάσεων ἔτυχε νά συγκεντρώσωμεν ἠθικὰ στοιχεῖα, ἀκολουθοῦμεν τὸν ροῦν τῆς ζωῆς μετὰ τὸ βλέμμα τεθολωμένον καί τήν καρδίαν βεβαρυνμένην ἀπὸ τήν δυστυχίαν, τήν ὁποῖαν ἀφήκαμεν νά μᾶς ἔλθῃ . . .

Ἐν τούτοις ἡ ἀνθρωπίνη ἄλυσις ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον, εἰς τὸν ὁποῖον τήν ὠθεῖ ἡ κεκτημένη ταχύτης καί ἡ βαρύτης τοῦ φορτίου, τὸ ὁποῖον φέρει ἐπὶ τῆς ῥάχεως· εὐτυχῆς ἢ δυστυχῆς ἀκολουθεῖ τήν τροχίαν τῆς καί θὰ τήν ἀκολουθήσῃ ἐπ' ἀπειρον αἰωνίως, πάντοτε ἀντικαθισταμένη καί αἰωνίως στενάζουσα . . .

Θ. Κ. Μ.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

— Ἐλπίζεις ; χάνεις δύο φορές ὅταν χάνῃς. Δέν ἐλπίζεις ; κερδίζεις δύο φορές ὅταν κερδίῃς.

Γαλλ. παροιμία.

— Εἶπατε εἰς τίνα ὅτι ἀπεχθάνεται τās κολακείας, θὰ συμφωνήσῃ μαζί σας χωρὶς νά ἐνοηθῆ ὅτι σᾶς διαψεύδει.

Σαίκεση.

ΣΤΟ ΠΑΛΗΙΟ ΜΟΥ Τ' ΩΡΟΛΟΙ·

Χτύπα. Μέσα στὸν πένθιμο ρυθμὸ σου ἢ ὥρες λυώνουν, σβύνουν μες στὸ χρόνο καί μέσα στὸν μονότονο ψαλμὸ σου κάτι μου κλέβεις ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸν πόνο.

Ἔωρες χρυσῆς ἐσήμανες. Θυμᾶμαι. Ἔωρες τρελλῆς, γάμου στεφάνια καί ὥρες ποῦ μετὰ τὸ δάκρυο περναῖμε μέσα στοῦ πόνου τὴν ὀρφάνια.

Περάσαν χρόνια. Στὸν ὑγρὸ σου τοῖχο πάντα τὸ ἴδιο ψέλνεις μοιρολόι μ' ἀνάλλαγο τὸ θλιβερό σου ἦχο τῆς ὥρες μου μετρᾶς, παληὸ ρολοῖ.

Ἄπὸ τὰ χρόνια τοῦ παποῦ ὡς τώρα πάντα στήν ἴδια θέσι μένεις, γιὰ ὅλους χτύπησες τὴν ὥρα καί μόνον τὴ δική μου περιμένεις.

Ὅμως δέν σκέφτηρες ποτέ σου πῶς εἶμαι ὁ στερονὸς ἀπ' τῆς δικοῦ μου καί πῶς θὰ σταματήσουν ἢ στροφές σου καί πῶς θὰ νεκρωθῆς καί σὺ μαζί μου.

Μασσαλία.

Ν. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

ΓΙΑΤΙ ;

Γιατί 'ς τὴ φράχτη ἐπάνω τὴ ξερὴ
Νά πλέκονται λουλούδια μυρωμένα ;
Γιατί νά σμίγουν μάτια γελαστά
Μετὰ μάτια μέσ' σὲ δάκρυα πνιγμένα ;

Γιατί ἄλλοι μετὰ γάμου φορεσιά
Τὰ νειάτα νά στολίζουν τὰ χρυσά τους,
Κι' ἄλλοι νά βάζουν σάβανα πικρὰ
Πρὶν τὰ λευκὰ νά βγάλουν σπάργανά τους ;

Πλαί σὲ καλυβάκι ταπεινὸ
Τὸ ἀψηλὸ παλάτι τί γυρεύει ;
Ὁ πλούσιος πῶς ἄσκοπα σκορπᾷ
Σὰν ὁ φτωχὸς πεινᾷ καί ζητιανεύει ;

Γιατί ἄλλοι λατρεύουνε καρδιές
Ὅπου γι' αὐτοὺς ἀδιάφορες περνοῦνε
Κι' ἄλλες ὅπου γιὰ 'κείνους λαχταροῦν
Ἄλύπητα, σκληρὰ περιφρονοῦνε ;

Γιατί κοντὰ σ' ἐκείνον ποῦ πονεῖ
Ἄναίσθητα ὁ ἄλλος νά γελάη ;
Γιατί 'ς τὸν ἴδιο δρόμο ἢ ζωὴ
Κι' ὁ θάνατος νά τρέχουν πλαί-πλαί ;

Σάμος.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΑ

Θὰ μεταβληθῆ τὸ σύστημα
τῆς παραγωγῆς τοῦ ἀτμοῦ ;

Πρὸ πολλοῦ τὸ ἐν ἰσχύει σύστημα τῶν λεβήτων ἐγήρασεν. Εἶναι ὅμως ἀληθές ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα μεγάλων μεταβολῶν ἐν τῇ μηχανουργικῇ καὶ πλεῖστα ὅσα ἐλέχθησαν ἐπὶ τῶν προσδοκωμένων ἀποτελεσμάτων ἐκ τῆς χρήσεως κινητηρίων μηχανῶν, ὧν ἡ δύναμις θ' ἀναπτύσσεται δι' ὀλίγων ἐξόδων. Αἱ αὐτοκίνητοι λέμβοι, ἐπὶ παραδείγματι, παρουσιάζουσι σημαντικὴν ἐλάττωσιν τῶν γενικῶν ἐξόδων, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς δι' ἀτμοῦ κινουμένας λέμβους.

Ὁμοίως καὶ τῶν πλοίων, τὰ ὅποια καίουσιν εἰς τὰς ἐστίας των πετρέλαιον, ἀπέδειξαν αἱ μηχαναὶ των τὴν εἰς τὸν συναγωνισμὸν δυνάμιν των. Σημαντικὸς ἀριθμὸς αὐτοκινήτων λέμβων μεγάλων διαστάσεων εὐρίσκεται ἤδη ὑπὸ κατασκευὴν καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ μᾶς διδάξωσι πολλὰ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ τῆς παραγωγῆς τῆς κινητηρίου δυνάμεως.

Δὲν ἐπεταί ὅμως ἐκ τούτου ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῶν κινητηρίων μηχανῶν θὰ εἶναι ὁ τάφος τῶν αὐτοκινήτων μηχανῶν. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, καὶ θὰ ἐπιφέρῃ ἀναμφιβόλως, ριζικὴν μεταβολὴν εἰς τὸ σύστημα τῆς σημερινῆς χρησιμοποιήσεως τῆς κινητηρίου τοῦ ἀτμοῦ δυνάμεως.

Τὸ ἐν ἰσχύει σύστημα κακίζεται ὡς πολυδάπανον καὶ βαρὺ. Ὁ γνωστὸς τύπος τῶν ἐστιῶν εἶναι πολυδάπανος, διότι μέγιστον ποσὸν τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος διαφεύγει διὰ τῆς καπνοδόχης, χωρὶς νὰ συνεισφέρῃ οὐδαμῶς ἐν τῇ ἀτμοποίησιν τοῦ ὕδατος τῶν λεβήτων. Ὁ ἀτμός, ἀποξ' ἀναπτυχθεὶς, χρησιμοποιεῖται συνήθως εἰς πολὺ χαμηλὴν πίεσιν, ὅπως ἡ χρησιμοποιήσις αὐτοῦ εἶνε ὅσον τὸ δυνατόν οἰκονομικότερα, καὶ τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα μηχανήματα εἶναι πολυδάπανα καὶ βαρέα.

Εἶνε πρόδηλον ὅτι οἱ ὅπαδοι τοῦ ἀτμοῦ δὲν θὰ ἐγκαταλείψωσιν ἀμαχητὴ τὴν ἐνεστώσαν θέσιν των. Ἐδημοσίευσαν ἐπ' ἐσχάτων ὅτι τύποι τινὲς τοῦ «ἀναθερμαντικοῦ» συστήματος ἐδοκίμασθησαν ἐπὶ τινων ἀγγλικῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν καὶ ἐπεβεβαιώθη ὅτι εἰς ἕκ τῶν τύπων αὐτῆς ἐπέδειξεν οἰκονομίαν 40 % ἐπὶ τῆς καταναλώσεως τῶν γαιανθράκων. Ἐμνημονεύετο δὲ ὅπως παροδικῶς, ὅτι ἡ πίεσις ἀνῆλθε μέχρις 600 ἀγγλικῶν λιβρῶν. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀποτελεσμάτων, κρίνομεν τὸ δεύτερον ἄξιον προσοχῆς. Θὰ ἦτο ὅπως ἀκατανόητος ἡ ἐν τῇ καταναλώσει τῆς καυσίμου ὕλης οἰκονομία, ἐὰν ἀπλητέιο ὁ αὐτὸς ὄγκος ἀτμοῦ, μετὰ ἢ ἀνευ ἀναθερμάνσεως. Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἰς ἀναθερμαντῆρ δυνατόν νὰ ἐκληφθῆ, κατὰ γενικὴν ἀρχήν, ὡς συσκευὴ σωλήνων εὐρισκόμενων ἢ πλησίον τοῦ στομίου τῆς ἐστίας ἢ ἐντὸς τοῦ θερμαντήρος, ὥστε ὁ ἀτμός νὰ διέρχεται διὰ τοῦ ἀναθερμαντήρος, μεταβαίνων κατὰ λέβητος εἰς τοὺς κυλίνδρους.

Ἡ οἰκονομία ἐν τῇ καταναλώσει τῆς καυσίμου ὕλης δεικνύει, ὅτι δὲν ἀπαιτεῖται τοσαύτη θερμότης πρὸς παραγωγὴν ποσότητος τινος ἵππων. Ὑπάρχει λοιπὸν ὀλιγωτέρα ποσότης ὕδατος μεταστοιχειουμένη εἰς ἀτμόν, καὶ συνεπῶς ἡ ἀναγκαία θερμότης εἶνε ὀλιγότερον οὐσιώδης τῆς οἰκονομίας τῶν γαιανθράκων. Ἐὰν ὁ ἀτμός, ἐγκαταλείπων τὸν λέβητα, εὐρίσκεται ὑπὸ πίεσιν 200 περίπου ἀγγλικῶν λιβρῶν καὶ ἀφοῦ ἀπαξ διέλθῃ διὰ τοῦ ἀναθερμαντήρος καὶ ἡ πίεσις ἀνέλθῃ εἰς 600 λίβρας, ἡ ἐπιτευχθεῖσα ποσότης τοῦ ἀτμοῦ εἰς 600 λίβρας πρὸς παραγωγὴν ἔργου τινός, θὰ εἶνε, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, τὸ τρίτον τῆς εἰς 200 λίβρας ἀπαιτουμένης ποσότητος.

Προδήλως ὑπάρχει εὐρὸν περιθώριον προσοχῆς. Ἀπαξ ἐπιβεβαιωθέντος ὅτι ὁ ἀτμός εἰς πίεσιν 600 λιβρῶν θὰ παραγάγῃ τριπλασίαν δυνάμιν ἢ εἰς 200, θὰ συλλάβωσιν οἱ μηχανικοὶ τὴν ιδέαν τῆς ὑψηλοτέρας ἀναπτύξεως τῆς πίεσεως. Θὰ εἶνε δὲ πολὺ εὐκόλον νὰ ἐφευκθῶσιν τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν προσόντων τῆς ὑψηλῆς πίεσεως, ὅταν ἀναγνωρισθῆ τὸ οἰκονομικὸν αὐτῆς. Ὅταν ὁ ἀτμός ἔχῃ πίεσιν 600 λιβρῶν, χρησιμοποιεῖται δὲ ἐπὶ μηχανῆς, ἢ οἱ κύλινδροι κατασκευάσθησαν διὰ πίεσιν 200 λιβρῶν, εἶναι πρόδηλον ὅτι δύο τινὰ δυνατόν νὰ συμβῶσιν : ἢ ἡ πίεσις θὰ ὑποβιβασθῆ πρὸς φθίσιν τοὺς κυλίνδρους, ἢ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὀλιγωτέρα ποσότης ἀτμοῦ. Ἐὰν τοῦτο δὲν συμβῆ καὶ χρησιμοποιηθῆ ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν ποσότης, ὡς καὶ πρότερον, θὰ πραγματοποιηθῆ οἰκονομία. Ἡ χρησιμότης τῶν ἀναθερμαντήρων φαίνεται ὅτι δὲν κατενοήθη ὑπὸ τινων ἐταιριῶν, αἵτινες ἐδοκίμασαν τὸ μηχανήμα τοῦτο. Εἶναι ἀδιάφορον ἂν ἡ πίεσις τοῦ ἀτμοῦ ὑποβιβασθῆ ἢ ἂν ὁ ὄγκος τοῦ χρησιμοποιουμένου ἀτμοῦ μειωσθῆ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀναπόφευκτον. Θὰ γεννηθῆ εἰς τὴν ιδέαν τῶν μηχανικῶν ἢ νὰ χρησιμοποιήσωσιν τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν ἀνευ ὑποστολῆς, ἢ νὰ τὴν χρησιμοποιήσωσιν ἐπὶ εὐρύτερων ἐμβόλων. Τὸ μέσον, ὅπερ θὰ ἐπιτρέψῃ τοῦτο, εἶνε ἡ περιστολή τῆς διαμέτρου τῶν κυλίνδρων. Φέρ' εἰπεῖν, ἐὰν κύλινδρος διαμέτρου 15 δακτύλων καὶ μήκους 20, ἀναπτύσῃ, ὑπὸ πίεσιν 200 λιβρῶν, ὀρισμένην τινὰ δυνάμιν, οὐδαμῶς ἄπορον νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι κύλινδρος 6 περίπου δακτύλων διαμέτρου καὶ 20 δακτύλων μήκους, θὰ δυναθῆ ὑπὸ πίεσιν 600 λιβρῶν νὰ παραγάγῃ τὴν αὐτὴν δυνάμιν.

Μεταγενεστέρα δὲ πρόδος θὰ ἐπέλθῃ ἐν τῇ περιστολῇ τῆς ἐξατμιστικῆς ἐπιφανείας. Οἱ λέβητες κατασκευάζονται ὅπως ἐξατμίζωσιν ὀρισμένην τινὰ ποσότητα ὕδατος καθ' ὥραν, ἐὰν δὲ ἀπαιτῆται ὀλιγότερος ἀτμός, θὰ ἀπαιτῆται καὶ ὀλιγότερον ὕδωρ πρὸς ἐξάτμισιν καὶ συνεπῶς μικρότεροι λέβητες θὰ χρησιμοποιοῦνται. Ἐτερον σημεῖον εἶνε ὅτι μετὰ ἀτμόν 600 λιβρῶν πίεσεως τὸ σύστημα θὰ ὑποκριθῆ σπουδαῖον πρόσωπον. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ συστήματος «Κονπᾶουντ», δοκιμασθέντος ἐπὶ τινων σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, ὑπῆρξαν μᾶλλον ἀπελπιστικά, ὡς ἐκ τῆς χθαμαλῆς ιδίως πίεσεως τοῦ χρησιμοποιουμένου ἀτμοῦ. ἡ ἀναπτυσσομένη δύναμις ἐξεμηδενίζετο σχεδόν, πρὶν ἢ ὁ ἀτμός εἰσέλθῃ εἰς τοὺς διὰ χθαμαλὴν πίεσιν κυλίνδρους, οἵτινες ἦσαν κατ' ἀνάγκην μεγάλοι καὶ δυσοικονόμητοι, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα θὰ ὦσιν ὅπως διάφορα ὑπὸ ὑψηλὴν πίεσιν. Διὰ τοῦ συστήματος τούτου, ὁ ἀτμός θὰ χρησιμοποιηθῆ : πρῶτον ἐντὸς μικροῦ κυλίνδρου ὑψηλῆς πίεσεως, ἀφ' οὗ δὲ

ἐπιτελέσῃ ἐκεῖ τὸ ἔργον του, θὰ εἰσαχθῆ ἐντὸς εὐρέως κυλίνδρου χθαμαλῆς πίεσεως, ἐν ᾧ θὰ χρησιμοποιηθῶσιν αἱ ἐναπολειπόμεναι αὐτῇ δυνάμεις.

Εἰς τὰ αὐτοκίνητα πλοῖα τὸ σύστημα «Κονπᾶουντ» χρησιμοποιεῖται γενικῶς, διότι εἰς αὐτὰ ὁ χῶρος ἔχει ὀλιγότεραν ἀξίαν ἢ ἐπὶ τῶν ἀτμαμαξῶν, ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀναγκαία ποσότης τοῦ ἀτμοῦ θὰ ὑποβιβασθῆ, θὰ μικρυνθῆ κατ' ἀνάγκην καὶ ὁ ὄγκος τῶν λεβήτων, τοῦθ' ὅπερ θὰ ἐπιφέρῃ καὶ τὴν ἐλάττωσιν τῆς καυσίμου ὕλης. Εἶνε πασιφανές ὅτι ὅπως πατάξωσιν αἱ ἀτμομηχαναὶ τὸν συναγωνισμὸν τῶν κινητηρίων (moteurs) θὰ δυσκολευθῶσιν πολὺ, ἀλλ' ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ιδιοφυίας τῶν μηχανικῶν, ὅπως ἐπινοήσωσιν αὐτοκίνητα μηχανήματα, ἅτινα ἂν θὰ καθυστερῶσιν τῶν κινητηρίων ὅσον ἀφορᾷ τὸν καλυπτόμενον χῶρον, θὰ ὑπερερῶσιν ὅπως αὐτοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν παραγωγὴν δυνάμεως. Ἐκτὸς δὲ τοῦ ὅτι ἡ πίεσις τοῦ ἀτμοῦ ἠϋξήθη, οἱ μηχανικοὶ ἐποίησαν καὶ ἄλλην πρόδοον ἐν τῇ ἀνακαλύψει τοῦ δικλιδωτοῦ ἐμβόλου.

Ἐὰν δὲν ἐγίνετο χρῆσις αὐτοῦ, ἡ τελεία ἀποτελεσματικότης τῆς ὑψηλῆς πίεσεως δὲν θὰ εὐωδοῦτο, διότι τὸ ἀρχαῖον σύστημα τῶν συρτῶν βαλβίδων ἀνωμολογήθη ὑφ' ὅλων πάνυ ἀκατάλληλον διὰ ὑψηλὴν πίεσιν. Διὰ τῆς ἐφευρέσεως αὐτῶν πίεσις 1500 λιβρῶν ἀναπτύσσεται μετ' ὅσης εὐκολίας καὶ πίεσεως 120 λιβρῶν διὰ τῶν ἀρχαίων συρτῶν βαλβίδων.

Ἄλλ' ὅπως ἐπιτευχθῆ ἡ πλήρης ἐπιτυχία τῶν τελειοποιήσεων τούτων, ἡ χρῆσις τῶν ἀνθράκων πρέπει νὰ ἀποσκορακισθῆ καὶ νὰ χρησιμοποιηθῆ τὸ πετρέλαιον, ὅπερ εἶναι ἄριστος θερμοπαραγωγός.

ΝΙΚΣΑΡ

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΗΡΗΪΣ

ΜΗΝ δεκαεξαέτης ὅταν τὴν εἶδον διὰ πρώτην φοράν. Ἦτο μάλιστα εἶχον ἐξέλθει μόνος μακρὰν τῆς πόλεως. Ἐβημάτιζον ἀσκόπως διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ὄνειροπόλος καὶ ἀνήσυχος, χωρὶς καὶ ἐγὼ νὰ γνωρίζω τὸ διατί.

Ἐβλεπον τὸν ἥλιον νὰ βυθίζεται μέσα εἰς πλήμμυραν πορφύρας καὶ τὰς σκιάς νὰ καταβαίνουν ἀπὸ τὰ βουνὰ καὶ τὰς πεδιάδας, τὰ ἄστρα νὰ προβάλλουν εἰς τὸ στερέωμα. Ἦκουον τὰ πουλιὰ ποῦ ἔφαλλον τὸ καθένα μετὰ τὴν ἰδιαιτέραν χάριν, ἀνέπνεον τὰς εὐωδίας τῶν ἀνθέων καὶ ἠνοιγον τὴν ψυχὴν μου εἰς τὴν ἁρμονίαν αὐτῆν τοῦ περιβάλλοντος, ἢ ὅποια μοῦ προὔξενει γλυκυτάτην μελαγχολίαν. Αἴφνης διέκρινον ἕνα ὄμιλον νεανίδων,

αἱ ὁποῖαι ψάλλουσαι ἐπέστρεφον εἰς τὴν πόλιν· ἔψαλλον τὸ ἔαο καὶ τὸν ἔρωτα. Αἱ μελωδικαὶ φωναὶ τῶν ἔκαμαν τοὺς κοιμωμένους ἀγροὺς ν' ἀντηχήσουν. Ἐκρούβην ὀπισθεν ἐνὸς θάμνου καὶ τὰς εἶδον νὰ περνοῦν ὡσάν λευκαὶ σκιαὶ νυμφῶν, αἱ ὁποῖαι ἀγαποῦν τὰ νερὰ τῶν ρυακίων καὶ τῆς νυκτὸς τὸ ἡμίφως.

Εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου νὰ πιέζεται· ἀντελήφθη ὅτι μέσα μου ὑπῆρχε κάποια κεχυμένη πηγὴ, ἡ ὁποία ἐζήτει νὰ ἐξέλθῃ. Ἐφώναξα, ἐκλαυσα... μόνον εἰς τὰ δάκρυα εὕρισκον κάποιαν ἡδονήν.

✱

Πόσῃ ὥραν ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν δὲν γνωρίζω· ὅταν ὅμως ἐσηκώθη, εἶδα πρὸ ἐμοῦ οὐρανίαν μορφήν νὰ με παρατηρῇ μειδιῶσα. Ἐφόρει κομποτάτην λευκὴν περιβολήν, ἡ ὁποία ἐπιχαρίτως ἐκάλυπτε τὸ εὐπλαστον σῶμά της, ἀφίνουσα νὰ φαίνωνται οἱ πόδες τῆς κόρης γυμνοὶ καὶ λευκοὶ ὡς τὸ μάρμαρον τῆς Πάρου. Τὰ ξανθὰ της μαλλιά ἐκνυμάτιζον γύρω εἰς τὸν ἀλαβάστρινον λαμόν, οἱ δὲ ζωηροὶ της ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον μὲ τὴν ἀφάνταστον ἐκείνην γλυκύτητα, ἡ ὁποία ἐμπνέει τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ θάρρος. Λευκώλενος, τὴν μίαν χεῖρα ἔφερε πρὸς τὸ στήθος της καὶ μετὰ τὴν ἄλλην μ' ἐκάλει.

Ἐξεπλάγη. Ἡ ὠραιότης της ἦτο τόσο αἰθερία, ὥστε ἐπίστευσα ὅτι εἶχε καταβῆ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

— Ποία λοιπὸν εἶσαι σύ; ἐφώναξα τείνων πρὸς αὐτὴν ἐπτοημένος τὰς χεῖρας.

— Φίλε μου, ἀπήντησε με φωνὴν γλυκυτέραν ἀπὸ τὸν Ζέφυρον, εἶμαι ἡ Νύμφη, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς τῶν Πνευμάτων εἶχεν ἀποκοιμήσει εἰς τὴν καρδίαν σου, τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐγεννᾶσο. Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἐκοιμώμην ἀκόμη καὶ ἐξύπνησα εὐθὺς ὡς ἡ καρδία σου ἠσθάνθη τὸν πρῶτον ἰδιαιτέρον παλμόν... Ἡ ζωὴ μου ἔχει γίνεαι ἐκ τῆς ἰδικῆς σου ζωῆς, εἶμαι ἀδελφὴ σου καὶ θὰ εἶμαι ἡ σύντροφός σου μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀποσπασθεῖσα ἀπὸ σοῦ ὡς ἐν μαρανθὲν ἄνθος, θὰ σ' ἐγκαταλείψω εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν μαζί θὰ ἔχωμεν διατρέξει. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν ἀπέχει πολὺ. Διὰ νὰ μ' ἀγαπήσης μὴ περιμένῃς ν' ἀπομακρυνθῶ πρῶτον ἀπὸ σέ, διότι οὔτε τὰ δάκρυα οὔτε οἱ στεναγμοὶ θὰ μ' ἐπαναφέρωσι πλησίον σου. Σπεῦδε λοιπόν. Ἡ χεὶρ μου δὲν κρατεῖ μαγικὴν ράβδον καὶ ἐκτὸς τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα περιπλέκονται εἰς τὰ μαλλιά μου, οὐδὲν κόσμημα φορῶ. Καὶ ὅμως θὰ σὲ πληρώσω ἀπὸ τοὺς πλέον ἀφθόνους θησαυρούς, τοὺς ὁποίους μάγισσα ἔδωσέ ποτε εἰς τὸν εὐνοούμενόν της. Τὸ μέτωπόν σου θὰ κοσμήσω με στέμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ζηλεύουν βασιλεῖς, ἡ δὲ ἀκολουθία σου θὰ εἶναι λαμπροτέρα ἐκείνων. Ἄφορατος πανταχοῦ θὰ σὲ παρακολουθῶ καὶ θὰ σκορπίζω εἰς τὴν φύσιν τὴν ψυχὴν μου διὰ νὰ σοῦ μειδιᾷ πάντοτε. Ἀλλὰ πρόσεχε! μάθε νὰ ἐκτιμήσης τὰ καλά, τὰ ὁποῖα θὰ σοῦ χαρίσω, μάθε νὰ τὰ κρατήσης διὰ νὰ μὴ ἐκφυγούν, ἀλλὰ καὶ μὴ τὰ συνθλίψῃς, διότι τότε θὰ μαρανθῶσιν. Ἐξ αὐτῶν κάμε προμήθειαν διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ δρόμου, τὸν ὁποῖον θὰ τελειώσης χωρὶς ἐμοῦ. — Φίλε μου, τὸ ἐπαναλαμβάνω: θὰ ζήσω πολὺ ὀλίγον μαζί σου... οἱ πόδες μου εἶναι λεπτοί, μὴ τοὺς κουράσῃς πολὺ εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον θὰ διατρέξωμεν μαζί, ἡ δροσερότης τῶν παρειῶν μου εἶναι πολὺ τρυφερά, καὶ μὴ με παρασύρῃς ἐκεῖ, ὅπου ταχέως θὰ μαρανθῇ... Τέλος

προσπάθησον νὰ μὴ αἰσθανθῆς τύψεις ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή τοῦ χωρισμοῦ μας, διότι τότε θὰ μείνης δυστυχής.

Μόλις εἶπε τοὺς λόγους αὐτοὺς ἔκλυσε καὶ μ' ἐφίλησε· δὲν ἐκρατήθη· ἤπλωσα τὰς χεῖρας διὰ νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, ἀλλὰ δὲν συνέλαβον τίποτε.

Ἦτο λοιπὸν ὄνειρον;

✱

Εἶχον παρῆλθαι ἀρκετὰ ἔτη ἀπὸ τότε. Μίαν φθινοπωρινὴν ἐσπέραν ἐξῆλθον μόνος πάλιν εἰς τοὺς ἀγροὺς σκυθρωπὸς καὶ καταβεβλημένος χωρὶς νὰ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸ διατί. Ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης, ψυχρὸς ἄνεμος ἔσειε με θλιβερόν ρυθμὸν τοὺς γυμνοὺς κλάδους καὶ ἔρριπτε κατὰ γῆς τὰ ἐναπομείναντα φύλλα. Πένθιμαι ὑλακαὶ ἔφθανον ἀπὸ μεμακρυσμένας ἀγροικίας, ἐνῶ μία στήλη ἀμαυρὰ καπνοῦ ὑψουτο ὡς μόνον σημεῖον τῆς ζωῆς.

Ἐβάδιζον καὶ ἡ θλίψις τῆς ψυχῆς μου ἀνεμιγνύετο μετὰ τὴν θλίψιν τοῦ περιβάλλοντος, κουρασμένος δ' ἐκάθισα πλησίον θάμνου γυμνοῦ. Ὅτε βλέπω νὰ περνοῦν δύο γοαῖαι κυρτωμέναι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ξηρῶν καὶ ἀκανθωδῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους εἶχον κόψει ὡς προμήθειαν τοῦ χειμῶνος.

Ἐβάδιζον καὶ ἡ θλίψις τῆς ψυχῆς μου ἀνεμιγνύετο μετὰ τὴν θλίψιν τοῦ περιβάλλοντος, κουρασμένος δ' ἐκάθισα πλησίον θάμνου γυμνοῦ. Ὅτε βλέπω νὰ περνοῦν δύο γοαῖαι κυρτωμέναι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ξηρῶν καὶ ἀκανθωδῶν κλάδων, τοὺς ὁποίους εἶχον κόψει ὡς προμήθειαν τοῦ χειμῶνος.

— Τί με θέλεις; τὴν ἠρώτησα.

— Φίλε μου, ἀπήντησε με κλαυθμηρὰν φωνήν, ἔφθασεν ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ· προτοῦ ὅμως σ' ἀφήσω, ἦλθον διὰ νὰ σοῦ ἀπευθύνω τὸν τελευταῖον χαιρετισμόν.

— Πήγαινε, φύγε μακρὰν, ἀπατηλὴ Νύμφη! Τί ἔκαμες δι' ἐμέ; Ποῦ εἶναι τὰ καλά ποῦ μοῦ ὑπεσχέθη; ποῦ εἶναι οἱ θησαυροὶ, τοὺς ὁποίους θὰ ἐσκορπίζεις ἐπάνω μου; Δὲν εὗρον πλησίον σου παρὰ τὴν πτωχείαν, δὲν συνήντησα τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν ἀπογοήτευσιν. Ὑπῆρξες δι' ἐμέ ὁ κακὸς Δαίμων.

— Δὲν ὑπῆρξα ὁ κακὸς Δαίμων, ὡς με λέγεις, ἀπήντησε με μελαγχολίαν ἐκείνη, ἀλλ' εἶναι τὸ πεπρωμένον τῶν ἀνθρώπων νὰ μὴ ἀναγνωρίζουν τὰ καλά μου, παρὰ μόνον ὅταν με χάνουσι. Φίλε, ὑπῆρξες ἀχάριστος ὡς ὅλοι, διότι με κατηγορεῖς ἀδίκως. Ζητεῖς με πικρίαν τί ἀπέγιναν τ' ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα σοὶ ὑπεσχέθη. Ἐγὼ, μάθε, ἐτήρησα τὰς ὑποσχέσεις μου, ἀλλὰ σὺ περιεφρόνησας τοὺς θησαυρούς, τοὺς ὁποίους πάντοτε σοὶ παρεῖχον ἀφθόνους. Ὡς διάδημά σου ἔθεσα εἰς τὸ μέτωπον τὴν δρόσον, τὴν λάμπιν καὶ τὴν γάλην ἑαρινῆς πρωΐας. Ὡς ἐπιτελεῖόν σου σοὶ παρέσχον τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα. Τὴν πτωχείαν σου κατέστησα τόσο φαιδρὰν καὶ ὠραίαν, ὥστε πολλοὶ ἰσχυροὶ προθύμως θὰ τὴν ἀντήλασσον μετὰ τὰ πλούτη των.

Ὅταν ἐβάδιζες ἤγειρον περὶ σὲ τὴν συμπάθειαν, ὁ οὐρανὸς σοὶ ἐμειδία πάντοτε καὶ ἡ γῆ ὑπὸ τὰ βήματά σου. Τὸ ἐνθυμεῖσαι βέβαια. Δι' αὐτὸ νομίζω ὅτι ἐγὼ πλέον εἶναι καιρὸς νὰ σ' ἐρωτήσω: Τί ἔκαμες ὅλα αὐτὰ; Τί ἐξέλεξες ἐξ ὧν σοὶ προσέφερον; Τί μένει ἐκ τῆς χθεσινῆς ἐκείνης εὐδαιμονίας; Ἄν δὲν ἠδυνήθῃς νὰ διατηρήσης τίποτε ἐξ ὧν αὐτῶν, εἶναι δίκαιον νὰ με κατηγορῆς;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους μία βραδεῖα λάμπις διέδραμε τὸν ἐγκέφαλό μου. ἠσθάνθη ὅτι ἐπιπτεν ὁ πέπλος, ὁ ὁποῖος ἐκάλυπτε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ ἔμεινα ἐκκληκτος, διότι κατῶρθωσα νὰ ἴδω καθαρῶς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

— Μείνε! ὦ! μείνε ἐφώναξα με ἰκευτικὴν φωνήν. Ἀπόδος μοι τ' ἀγαθὰ, τὰ ὁποῖα παρεγνώρισα, ἀπόδος μοι τὸν ἔρωτα καὶ τὸ ὄνειροπόλημα, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν πίστιν. Κάμε ν' ἀγαπήσω ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν, νὰ πιστεύσω ἔστω καὶ μίαν μόνην στιγμήν, καὶ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶσαι θὰ σ' εὐλογῶ καὶ θνήσκω.

— Φεῦ! ἐγὼ θ' ἀποθάνω τώρα καὶ ὄχι σύ. Παρατήρησέ με· πόσα ὑπέφερα! Δὲν εἶμαι πλέον ἄλλο τι παρὰ ἡ σκιά τοῦ παρελθόντος. Μία ἄγνωστος ἀσθένεια με κατέβαλε· ψυχρὸς ἄνεμος ἀπεξήρανε τὰ ὀστά μου καὶ ἀπεστείρωσε τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς. Τὸ αἷμα δὲν φθάνει πλέον εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἐγγίσε τὰς χεῖράς μου καὶ θὰ ἐννοήσης τὴν παγερὰν τοῦ θανάτου ὑγρασίαν... Καὶ ὅμως ἂν τὸ ἠθέλες θὰ εἶχον πολλὰς ἡμέρας ἐτι ζωῆς. Σὺ, σκληρέ, μ' ἐφόνευσας! Ἐξήντησα τὰς δυνάμεις καὶ τοὺς πόδας μου διὰ νὰ σὲ ἀκολουθῶ. Ματαίως σοὶ ἐζήτησα χάριν. Σὺ ἀπήντας: Βάδιζε! καὶ ἐγὼ ἐβάδιζον. Ἐβάδιζα ἐξηντημένη, ἀσθμαίνουσα, σχίζουσα τὴν ἐσθῆτά μου εἰς τοὺς βράχους τῆς ὁδοῦ καὶ καίουσα τὸ μέτωπόν μου εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τῆς μεσημβρίας. Δὲν μ' ἀφίνες οὔτε ν' ἀναπνεύσω. Ματαίως, ὁσάκις συνηντῶμεν εὐδῶδες τι ἄσυλον, τερπνὴν τινα ὄασιν, σοῦ ἔλεγον: Ἐδῶ εἶναι ἡ εὐτυχία, φίλε μου, ἐδῶ ἄς πῆξωμεν τὴν σκηπὴν μας. Σὺ ἐξηκολούθεις νὰ τρέχῃς διὰ μέσου ἐρήμων καὶ βουνῶν. Πολλάκις θὰ ἤμην ἀποφασισμένη νὰ σὲ ἀφήσω, ἀλλ' ἀχάριστε, σὲ ἠγάπων καὶ σὲ συνώδευσα μέχρι τελευταίας πνοῆς. Σήμερον ὅμως δὲν ὑπάρχω. Τὸ αἷμά μου ἐσταμάτησε, τὸ βλέμμα ταράττεται καὶ αἱ κνημαὶ μου δὲν με ὑπακούουν. Ἄνοιξε λοιπὸν τοὺς βραχίονάς σου διὰ νὰ πέσω εἰς τὴν ἀγκάλην σου. Εἰς τὴν καρδίαν σου ἐγεννήθη, ἐπὶ τῆς καρδίας σου θέλω ν' ἀποθάνω!

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, ἐφώναξα ἀνοίγων τὴν ἀγκάλην μου διὰ νὰ τὴν δεχθῶ. Ἀλλὰ, φίλη μου, εἰπέ μου ποῖα εἶσαι;

— Δὲν εἶμαι πλέον, ἀπήντησέν ἡμην ἡ νεότης σου...

Ὅταν ἤκουσα τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν ἔσφιξα τοὺς βραχίονας διὰ νὰ τὴν κρατήσω..., ἀλλ' εἶχε πλέον ἐξαφανισθῆ. Εἰς τὴν θέσιν της ἔμειναν μερικὰ μαραμένα ἀνθη, τὰ ὁποῖα εἶχαν πέσει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της. Τὰ ἐπῆρα· ἦσαν ὅλα χλωμὰ καὶ κανὲν δὲν διετήρει οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην εὐωδίαν.

JULES SANDERU

Ἐλευθέρα μετάφρασις Κ.

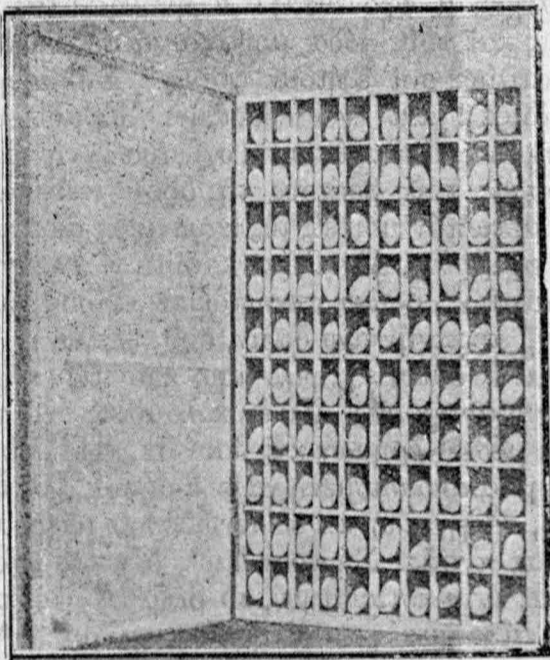

ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΚΑ

Ἡ ἔκτροφή τῶν σκωλήκων.

Ὁ Η. Rousset εἰς ἓν παρισινὸν περιοδικὸν ἐσχάτως δημοσιεύει ἐκτενὴ πραγματείαν περὶ ἔκτροφῆς τῶν μεταξοσκωλήκων, ἀναφέρει δὲ ὅτι ἡ Γαλλία, ἣτις ἐθεωρεῖτο μέχρι σήμερον ὡς ἡ καθαρὴ μεταξοπαραγωγὸς εὐρωπαϊκὴ χώρα, ἤρξατο νὰ ὑστερῇ πρὸ τῶν ἐνδελεχῶν προσπαθειῶν τῆς Ἰταλίας καὶ Αὐστρίας, αἵτινες καὶ τελειοτάτας εἰδικὰς σχολὰς ἱδρυσαν καὶ ἤρξαντο τῆς ἐφαρμογῆς νέων ὄλων συστημάτων. Ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ τελειότερα εἰδικὰ ἱδρύματα εἶναι τὸ τῆς Τράντης ἐν Αὐστρίᾳ. Τοῦτο ἰδρύθη τῷ 1882, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ χειραφετήσῃ τὴν χώραν ἀπὸ τῆς ἐξωτερικῆς παραγωγῆς, νὰ βελτιώσῃ τὴν ἐντοπίαν καὶ νὰ διαδώσῃ εἰς τὸν λαὸν τὰς καλλιτέρας μεθόδους τῆς ἔκτροφῆς.

Τὸ ἱδρυμα τοῦτο ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος πλουτιζόμενον διὰ νέων πτερόγων, εἶναι παμμέγιστον, ἐστοίχισε δὲ οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν 340,000 κορωνῶν, ἦτοι 22,000 λιρῶν. Ἐν αὐτῷ γίνονται τρεῖς διακεκριμέναι ἐργασίαι: α') παραγωγή σπόρων ὑγιῶν καὶ διαφόρων γενῶν, β') ἔρευνα πρὸς χωρισμὸν τῶν βομβύκων καὶ γ') διδασχὴ τῶν τελειότερων μεθόδων ἔκτροφῆς.

Θῆκαι πρὸς ἀπομόνωσιν τῶν βομβύκων.

Ἡ ποροπαραγωγή εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἔργον. Οἱ σπόροι διατηροῦνται κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς δωμάτιον ψυχροποιόν, εἰς τὸ ὁποῖον κυκλοφορεῖ ψυχρὸς ἀήρ. Ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου ἀρχίζουν αἱ ἀποστολαί· οἱ σπόροι ζυγίζονται καὶ κλείονται εἰς σακκίδια, τὰ ὁποῖα κατασκευάζονται ἐπὶ τόπου· στέλλουσι ταῦτα πανταχοῦ, ἡ δὲ τιμὴ τῶν εἶναι κατ' οὐγγίαν κατὰ $\frac{2}{3}$ μικροτέρα τῆς τιμῆς, ἣν ἔχουσιν ἐν τῷ ἐμπορίῳ, διότι τὸ ἱδρυμα τοῦτο παράγει σπόρους μὲ ὀλίγα ἐξοδα· τριάκοντα γραμμάρια σπόρων δίδουν 70—75 χιλιόγραμμα βομβύκων ἀρίστης ποιότητος. Ἐκτὸς τῶν σπόρων, οἵτινες πωλοῦνται, τὸ ἱδρυμα διατηρεῖ ἀρκετοὺς τοιοῦτους πρὸς ἀναπαραγωγήν, καθ' ἣν ἐφαρμόζονται αἱ τελειότεραι μέθοδοι. Περὶ αὐτῶν θὰ κρίνη τις, ἂν ἴδῃ τὸν τρόπον, δι' οὗ ἔχουσι στηθῆ τὰ κλαδιά, ἐφ' ὧν ἀναρριχῶνται οἱ σκώληκες διὰ νὰ πλέξωσι τοὺς βόμβυκας. Αἱ ἔκτροφαὶ διευθύνονται πάντοτε ἀπὸ ἀποφοίτους τῆς Μεταξουργικῆς Ἀκαδημίας, ἣτις πληρόναι πολὺ ἀκριβὰ τοὺς ἰσχυροὺς σπόρους,

οἱ ὁποῖοι ἤθελον παραχθῆ διὰ τῶν μεθόδων, τὰς ὁποίας ὀρίζει.

Ἀφοῦ γίνονται οἱ βόμβυκες, χωρίζονται διὰ τοῦ βάρους εἰς ἄρρενας, οἵτινες εἶναι ἐλαφρότεροι, καὶ εἰς θήλειαι· τίθενται εἰς θερμοκρασίαν 28—35 βαθμῶν, διὰ νὰ ἐπισπευσθῇ ἡ ἐξ αὐτῶν ἐξοδος τῶν πεταλλουδῶν. Οἱ βόμβυκες ἀπομονοῦνται διὰ διαφορῶν μεθόδων, μία τῶν ὁποίων εἶναι ἡ τοποθέτησις αὐτῶν εἰς ἰδιαίτερα κιβώτια, κεχωρισμένα εἰς μικροτάτας θήκας, αἵτινες φέρουσιν ἐτικέτας, δηλούσας τὸ ὄνομα τοῦ γένους καὶ τῶν κέντρων τῆς ἔκτροφῆς. Ἔρχεται κατόπιν ἡ περίοδος τῆς ἐξόδου τῶν πεταλλουδῶν ἐκ τῶν βομβύκων. Κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὸ κατάστημα ἀπασχολεῖ 300 ἐργάτιδας, ἐργαζομένας ἐναλλάξ καὶ νυχθημε-

Διευθέτησις τῶν κλάδων, ἐφ' ὧν θὰ ἐργασθῶσιν οἱ σκώληκες.

ρόν· αἱ πεταλλουδαὶ κλείονται εἰς σακκίδια περγαμνοειδῆ, οἱ δὲ βόμβυκες συγκεντρώνονται εἰς μεγάλα δωμάτια, ὅπου καὶ καταστρέφονται αἱ ἀθνεῖς πεταλλουδαὶ. Μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τῶν σπόρων, αἱ νεκρὰ πεταλλουδαὶ ἐξετάζονται εἰς τὸ μικροσκόπιον διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Παστέρ. Κατὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπασχολοῦνται 150 ἐργάτρια ἐπὶ 4 μῆνας. Αἱ ἐργασίαι ἔχουσιν εἰδικευθῆ. Ἐργάτιδες τινεὶ ἀνοίγουν μόνον τὰ σακκίδια, ἄλλαι ἀφαιροῦσι τὰς πεταλλουδας, συνθλίβουσαι τὰ λείψανα εἰς μίαν μάζαν, ἣτις ἐπισταμένως ἐξετάζεται ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον. Ἐπακολουθεῖ τὸ πλύσιμον τῶν σπόρων καὶ ἡ ξήρανσις αὐτῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἐργασίας ταύτης τὸ Σηροτροφικὸν Ἰνστιτούτον ὑποβοηθεῖ ὅλας τὰς προόδους τῆς μεταξοτροφίας. Οὕτως ἐκτίσθη τῇ πρωτοβουλίᾳ του κλίβανος διὰ βόμβυκας νέου συστήματος, δι' οὗ εἶναι δυνατόν νὰ νεκρωθῶσι 50 χιλιόγραμμα εἰς 5 λεπτά· ὁμοίως, εἰς ἓν παράρτημα εὐρίσκειται εἰς ἕτερος, δι' οὗ νεκροῦνται 3000 χιλιόγραμμα τὴν ἡμέραν· δίδονται ἐπίσης μαθήματα δωρεάν εἰς τοὺς χωρικούς, τοὺς ὁποίους ἀποστέλλουν αἱ ἀγροτικαὶ κοινότητες· 50—100 μαθητὰ παρακολουθοῦν τὰς ἐργασίας, οὗτοι δὲ εὐρίσκονται πάντοτε εἰς σχέσεις πρὸς τὸ Ἰνστιτούτον, ὅπερ σπεύδει πάντοτε εἰς κάθε ἀνάγκην καὶ τὰς διαφωτίζει ἐπὶ οἰαςδήποτε ἀπορίας. Οἱ μαθητὰ κατὰ τὸ διάστημα τῶν σπουδῶν τῶν, καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα σχεδὸν τρέφονται καὶ διαιτῶνται εἰς τὸ ἱδρυμα δωρεάν, ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουν καὶ πολλοί, μὴ δυνάμενοι νὰ παρακολουθήσων μαθήματα, μέρος τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σηροτροφικῆς Ἀκαδημίας περιοδεύει, κάμνει διαλέξεις καὶ διδάσκει τοὺς χωρικούς.

Κατόπιν τοιούτων προσπαθειῶν, δὲν εἶναι ἀπορὸν πῶς προάγεται ἡ σηροτροφία εἰς τὴν Εὐρώπην, ἣτις, χάρις εἰς τὰς λίαν εὐνοϊκὰς κλιματολογικὰς συνθήκας τῶν μερῶν μας, ἠδύνατο νὰ γενικευθῆ πολὺ καὶ ν' ἀποδόσῃ σπουδαῖα ὠφελήματα.

ΣΗΡΟΤΡΟΦΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Τὰ εἶδη τῶν μηχανῶν.

Ἐπάρχουν πολλὰ εἶδη μηχανῶν φωτογραφίας· ἀλλὰ κυρίως διαιροῦνται ὅλα ταῦτα εἰς δύο τάξεις: εἰς μηχανὰς φορητὰς διὰ τοὺς ἐρασιτέχνους καὶ εἰς μηχανὰς βαρεῖας διὰ τὰ φωτογραφικὰ ἐργαστήρια.

Καὶ αἱ φορηταὶ ὅμως μηχαναὶ εἶναι ποικίλαι, περισσότερον ὅμως ἐν χρῆσει εἶναι αἱ γνωστὰι ὑπὸ τὸ ὄνομα Kodak.

Ἐκάστη τῶν μηχανῶν ἀποτελεῖται α') ἀπὸ σκοτεινὸν θάλαμον, τελείως σκοτεινόν, ὁ ὁποῖος οὐδαμῶθεν δύναται νὰ λάβῃ ἡλιακὸν φῶς, εἰ μὴ ἐκ τῆς ὀπῆς, ἣτις κεῖται εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐμπροσθίας πλευρᾶς καὶ ἣτις κατέχεται ὑπὸ τοῦ φακοῦ, β') ἀπὸ τὸν φακόν, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ διάφραγμα καὶ κατάλληλον μηχανήμα, δι' οὗ ἀνοίγει καὶ κλείει μετὰ ταχύτητος, ἣτις ἀρχίζει ἀπὸ 1/15 μέχρι 1/100 τοῦ δευτερολέπτου, γ') ἀπὸ τὴν ἡμιδιαφανῆ ἕλκον, ἐφ' ἧς θὰ παρασταθῇ τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ πρόκειται νὰ φωτογραφησῶμεν καὶ δ') ἀπὸ τὰ chassis, τὰ ὁποῖα θὰ περιέχουν τὰς πλάκας.

Αἱ διαστάσεις τῶν πλακῶν εἶναι ποικίλαι· ὑπάρχουν τοιαῦτα ἀπὸ 5 1/2×6 μέχρι 18×24 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἡ μηχανὴ καὶ αἱ πλάκες πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ἀνάλογοι πρὸς τὴν δύναμιν τοῦ φακοῦ.

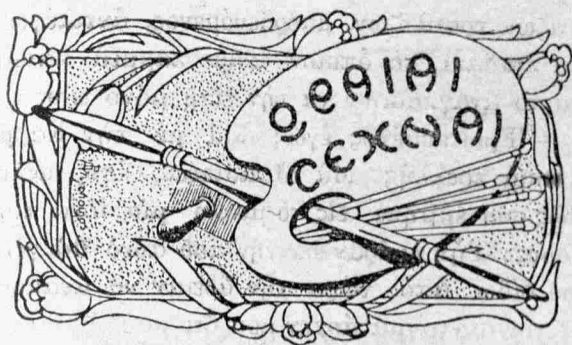
Φακός.

Ὁ φακός εἶναι τὸ κυριώτερον μέρος τῆς μηχανῆς· ἀπ' αὐτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐξαρτᾶται ἡ ἐπιτυχία καλῆς φωτογραφίας· δι' αὐτὸ ὁ ἐρασιτέχνης πρέπει νὰ μὴ εἶναι φειδωλὸς ὅταν πρόκειται ν' ἀγοράσῃ φακόν, διότι ἂν ἐπιζητήσῃ οἰκονομίαν, τότε θ' ἀγοράσῃ ἀνίσχυρον ἢ ἐλαττωματικὸν φακόν, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε θὰ τῷ παράσῃ εὐχάριστα καὶ ἐπιτυχεῖ ἀποτελέσματα. Φακῶν ὑπάρχουν πολλὰ εἶδη: α') ἀπλοὶ φακοὶ διὰ τοπεῖα, β') διπλοὶ διὰ προσωπογραφίας καὶ γ') δι' οἰκοδομήματα. Ἐν τούτοις διὰ τὸν ἐρασιτέχνην κατάλληλος φακός εἶναι ὁ εὐθύγραμμικός (rectiligne, aplanetique) μεγάλης ταχύτητος, διότι οὗτος δύναται νὰ ἐργασθῇ εἰς ὅλας τὰς προαναφερθείσας περιστάσεις.

Αἱ πλάκες.

Εἶναι ὑάλιναι πλάκες, αἱ ὁποῖαι ἔχουσιν ἐπιχρισθῆ διὰ ζελατίνης, ἣτις εἶναι πολὺ εὐαίσθητος εἰς τὸ φῶς· πωλοῦνται εἰς κυτῖα ἐπιμελῶς κεκλεισμένα, ὅταν δὲ πρόκειται νὰ τὰς θέσωμεν εἰς τὴν μηχανήν μας, θὰ κλεισθῶμεν εἰς τὸν σκοτεινόν μας θάλαμον (περὶ αὐτοῦ θὰ ὁμιλήσωμεν κατόπιν), θὰ τὰς θέσωμεν εἰς τὰ chassis, προσέχοντες νὰ θέσωμεν πρὸς τὰ ἔξω τὴν πλευρᾶν, ἡ ὁποῖα εἶναι κεκαλυμμένη διὰ τῆς ζελατίνης. Τὰ chassis χρησιμεύουν νὰ προφυλάσσωσι τὰς πλάκας ἀπὸ τὸ φῶς, δι' αὐτῶν δὲ φέρομεν αὐτὰς εἰς τὴν μηχανήν μας ὅταν πρόκειται νὰ φωτογραφησῶμεν.

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ ΣΑΣ

Μία μεγάλη καλλιτεχνική κίνησης παρατηρήθη ἀνά τὸν κόσμον τὸν τελευταῖον χειμῶνα: εἰς τὸ Παρίσι ἐκτὸς ἄλλων εἶχον τὴν Ἐκθεσιν τοῦ Louis Legrand, τοῦ αὐτοδιδάκτου τούτου ζωγράφου, ὁ ὁποῖος διακρίνεται διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν, τὴν ὁποίαν διετήρησε, μὴ ἐπηρεασθεὶς ὑπ' οὐδεμιᾶς σχολῆς ἢ τεχνοτροπίας. Διεκρίθησαν ἐν τῇ Ἐκθέσει ταύτῃ: ὁ «Ζηλότυπος», ἢ «Ὠραία ἐσπέρα», «Mater inviolata» καὶ ἄλλα.

Πολὺς λόγος γίνεται κατ' αὐτὰς εἰς τὸ Παρίσι διὰ τὴν Δ^α Jeanne Roupelet, μίαν τῶν τριῶν γυναικῶν γλυπτῶν, αἵτινες ἔλαβον τὸ bourse de voyage τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ ἔργον τῆς ἤρχισε νὰ γίνεται γνωστὸν καὶ πέραν τῆς Μάγχης, ἢ λονδινεῖα δὲ κριτικὴ πολλὰ τὰ καλά εἶπε δι' αὐτό.

Εἰς τὴν χειμερινὴν Ἐκθεσιν τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας ἐν Λονδίῳ ἐξετέθησαν ἔργα τῶν ἐκλιπόντων καλλιτεχνῶν Orchardson, Frith Macbeth, Swan καὶ Farquhasson. Ἐκ τούτων ὁ Orchardson πάντοτε θὰ ἐκτιμᾶται διὰ τὰς προσωπογραφίας του περισσότερο παρὰ διὰ τὰ λοιπὰ tableaux, ὁ Macbeth εἶχε μίαν ψευδοπάθησιν πολὺ χαρακτηριστικὴν τῆς ἐποχῆς του, ὁ δὲ Swan εὐρίσκεται εἰς πολὺ χαλαρὰν ἁρμονίαν μετὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ἐκθέσεως ταύτης, διότι ἡ ἀδρά του τέχνη ἐσημειώθη διὰ γενικῆς σχεδὸν ἀπαθείας.

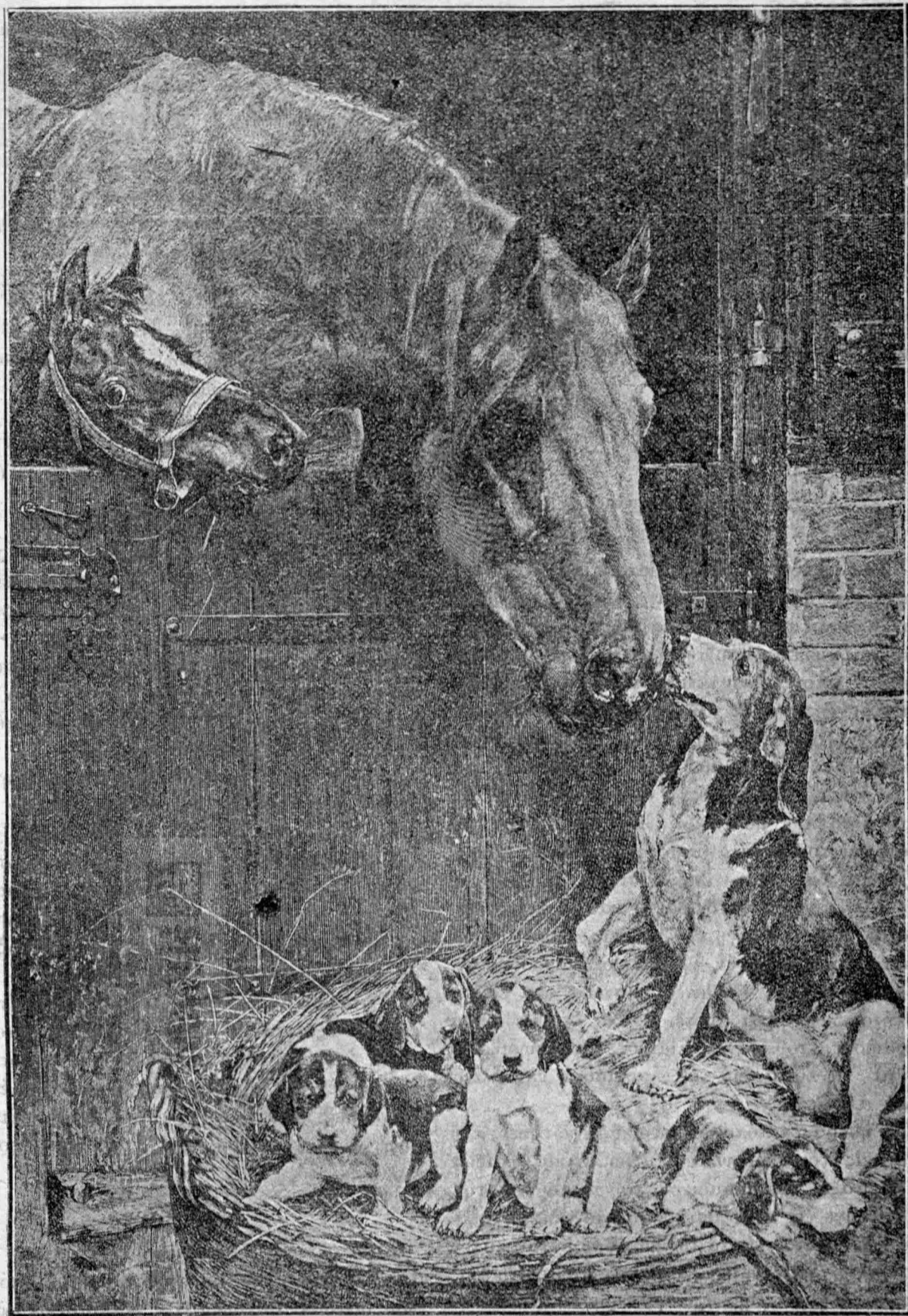
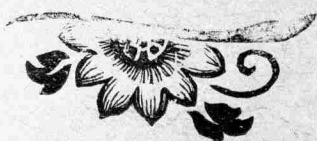
Ἡ δευτέρα Ἐκθεσις τῆς Βιομηχανίας ἤνοιξεν ἐπίσης, διακρινθεῖσα διὰ τὰ συγκεντρωθέντα ἐπὶ μετάλλων καλλιτεχνήματα. Ἐξ ὅλων τῶν ἐκθετῶν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Gaskin κατέχουσι τὴν πρώτην γραμμὴν.

Ἡ Βιέννη εἶχε τὴν Ἐκθεσιν τῆς «Ἐταιρίας τῶν καλλιτεχνίδων», ἣτις ἦτο πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ διδακτικὴ, διότι συνεκέντρωσε τὰ ἔργα τῶν γυναικῶν διαφόρων ἐποχῶν καὶ χωρῶν. Μεταξὺ τῶν ἔργων τούτων διεκρίνοντο τῆς Ἀγγελικῆς Kauffman, Vigée le Brun, Rosa Bonheur καὶ πολλῶν ἄλλων. Ἐν τῇ αὐτῇ Ἐκθέσει ὑπῆρχον καὶ πολλὰ ἔργα γλυπτικῆς, τὰ ὁποῖα αἱ καλλιτέχνιδες εὐηρεστήθησαν ν' ἀποστείλωσι.

Τὸ Βερολίνον εἶχε τὸ Salon Schulte, ἢ Οὐάσιγκτων τὴν Galerie d'art Coreoran, ἣτις συνεκέντρωσε πολλὰς ἐλαιογραφίας συγχρόνων καλλιτεχνῶν. Τὸ φῶς, ἢ φαιδρότης, ἢ αἰσιοδοξία ἦσαν τὰ ἐπικρατέστερα σημεῖα τῆς Ἐκθέσεως ταύτης: πολλοὶ δὲ πίνακες ὁμοιάζον ὡς παράθυρα, δι' ὧν εἰσῆρχετο ἄφθονον φῶς.

Ἡ ὀγδόη ἐτησίᾳ τῆς Φιλαδελφείας Ἐκθεσις τῶν ὑδατογραφιῶν ἐσημείωσεν ὑπεροχὴν ἀπέναντι τῶν προηγηθεισῶν οὐ μόνον διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἔργων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ιδιότητας αὐτῶν.

ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΣ

Αἱ δύο μητέρες.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΑΠΟΔΑ

Τί παράξενα πράγματα συμβαίνουν σ τὴν Ἀμερικὴν!

Κάποιο εὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν ἀνέγραψε πρὸ ἡμερῶν, ὅτι εὐρέθησαν, δὲν ἐνθυμούμαι εἰς ποίαν ἐπικράτειαν τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, πεθαμμένοι ἀπὸ πείναν.

Τὸ περιοδικὸν ἰδιαιτέρως ἐσχολίαζε τὸ πρᾶγμα, διότι ὁ ἀμερικανικὸς τύπος ἀνέγραψε ψυχρότατα τὸν φοβερὸν ἐκ πείνης θάνατον, εἰς αὐτὴν τὴν χώραν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν δολλαριῶν, ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ συνήθους γεγονότος, ἢ φυσικωτάτου τινὸς ἐπεισοδίου.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν ἀνέγνωσα καὶ πάλιν, ὅτι εἰς τὴν ἰδίαν ἀμερικανικὴν ἐπικράτειαν ἐκκεντρικὸς δολλαριοῦχος, ἐξ ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὰ ἑκατομμύρια εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς των, διέταξε 1) νὰ τοῦ κατασκευάσουν πούρα ἀπὸ χάρτινα . . . χιλιόδραγμα, 2) μετὰ δαπάνην 50 χιλ. δολλαριῶν νὰ στηθῶσι μηχανικαὶ θερμάστραι εἰς τὸν κήπὸν του διὰ νὰ ὠριμάσουν εἰς μίαν καὶ μόνην ἡμέραν οἱ σπάνιοι καρποὶ

του καὶ 3) εἰς τὸ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον πρὸ ἡμερῶν ἔδωκεν εἰς φίλον του ἐδαπάνησε μόνον δι' ὀπωρικά . . . 4 χιλ. δολλάρια.

Πῶς σὰς φαίνεται;

Εἶναι ἢ δὲν εἶναι νὰ ἀπορήσῃ κανεὶς;

Ἄπο ποῦ νὰ ἀρχίσῃ καὶ πῶς πρέπει νὰ τελειώσῃ τις προκειμένου νὰ δώσῃ μίαν ἐξήγησιν διὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν αἰσθημάτων τοῦ εἶδους τούτου τῶν ἀνθρώπων;

Τί ἐσήμαινε τάχα ἐὰν οἱ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ δαιμόνιοι κάτοικοι, μάζῃ μετὰ τὴν κατὰ κτησιν τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ἄλλων τῆς τελειότητος τῶν σημείων, ἔδιδον ἔστω καὶ ὀλίγην σημασίαν διὰ τὴν εὐρεσιν μέσων τῆς ἀποφυγῆς τοῦ φοβεροτέρου θανάτου, θανάτου ἐκ πείνης τῶν ἀδελφῶν των;

Ἐκτὸς ἐὰν ὁ σιτβαγμὸς τῶν δολλαριῶν ἐν Ἀμερικῇ σκληρύνει κάθε εὐγένειαν αἰσθημάτων.

Ἄλλοίμονον ἐὰν τοιοῦτοτρόπως ἐσκέπτετο ἢ πολυύμνητος χορεία τῶν ἀθανάτων ἐθνικῶν μας εὐεργετῶν.

Edmondo de Amicis

Η ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ

ὑπὸ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΣΤ'.

Ἔστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα ὁ ἰατρός καὶ ὁ ὑπολογαγὸς ἦσαν φίλοι στενωτάτοι. Ἡ συμφωνία τῶν φυσικῶν τῶν καὶ τῆς ἡλικίας τῶν, καὶ πρὸ πάντων τὸ μαζὺ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ εἰς ἓνα τόπον, ὅπου ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ ὅτι δὲν ἦσαν ἄλλοι νέοι τῆς τάξεώς τῶν, ἐγένετο αἰτία, ὅπως εἰς ἐλάχιστον χρόνον γνωρίσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καλὰ καὶ ἀγαπηθῶν ὡς παλαιοὶ φίλοι. Ἀλλὰ τὸν μῆνα ἐκεῖνον ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ὁ ἀξιωματικός, ἤλλαξε κατὰ ἓνα τρόπον μοναδικόν. Τὰς πρώτας ἡμέρας ἔγραψε καὶ τοῦ ἔστειλαν ἀπὸ τὴν Νεάπολιν μερικὰ βιβλία καὶ τὸ βράδυ, ἓνα διάστημα, δὲν ἔκαμνε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ διαβάσῃ καὶ νὰ πέρνῃ σημειώσεις καὶ ν' ἀνοίγῃ συζητήσεις μεγάλας καὶ σκοτεινάς μὲ τὸν ἰατρόν, καὶ ἐτελείωνε σχεδὸν πάντοτε μὲ τὰ λόγια: — Φθάνει πιστεύω ὅτι ἐδῶ ἡ ἰατρικὴ σας δὲν λέγει τίποτε. — Νὰ διοῦμε τί θὰ κατορθώσῃ, τοῦ ἔλεγε ὁ ἰατρός καὶ ἐχωρίζοντο μὲ αὐτὰ τὰ λόγια διὰ νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀπ' ἀρχῆς.

Μίαν ἡμέραν, κατόπιν ἀπὸ μερικὰς ἐρωτήσεις ποῦ ἔκαμε εἰς τὸν σύμβουλον, ὁ ἀξιωματικός ἔστειλε καὶ ἐφώνησε τὸν μοναδικόν τοῦ τόπου ράπτην, ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὸ ἐργαστήρι τοῦ μοναδικοῦ πιλοποιοῦ καὶ ἔπειτα εἰς τὸ τοῦ μοναδικοῦ τοῦ τόπου ψιλεμπόρου καὶ ὕστερα ἀπὸ τέσσαρας ἡμέρας ἐπῆγε νὰ περιπατήσῃ εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ ἐνδεδυμένος μὲ ρωσικὰ ρούχα, μὲ ἓνα μεγάλο σκιαδί καὶ ἓνα λαιμοδέτην γαλάζιο. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ ἰατρός τὸν ἠρώτησεν: — Ἐ, λοιπόν; — Τίποτε. — Οὔτε σημάδι; — Τίποτε, τίποτε. — Δὲν πειράζει, ὑπομονή. Καὶ ὁ ἄλλος ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς: — Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία.

Ὁ δημόσιος τοῦ τόπου εἰσπράκτωρ εἶχε κάμει πολλὰ χρόνια τὸν τραγουδιστὴν καὶ ἤξευρε νὰ παίξῃ πολλὰ ὄργανα. Μίαν ἡμέραν ὁ ἀξιωματικός ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι του καὶ χωρὶς ἄλλην εἰσαγωγὴν: — Θὰ μοῦ κάμειτε τὴν χάριν, τοῦ εἶπε, νὰ μὲ μάθετε νὰ παίζω κιθάραν; Καὶ ὁ εἰσπράκτωρ, ἀρχίσας ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τοῦ ἔδιδε μαθήματα κιθάρας πρῶι καὶ βράδυ καὶ ἐκεῖνος ἐμάνθανε εὐκόλα, καὶ σὲ ὀλίγον καιρὸν κατώρθωσε νὰ συνοδεύῃ μὲ τὴν κιθάρα τὰ τραγούδια. — Ἐχετε ὠραία φωνήν, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ δάσκαλος. Καὶ πράγματι εἶχε χαριωμένην φωνήν. ἤρχισε νὰ μανθάνῃ καὶ νὰ τραγουδῇ καὶ σὲ ἓνα μῆνα ἐτραγοδοῦσε μὲ τὴν κιθάρα τὰ τραγούδια τῆς Σικελίας μὲ μεγάλην χάριν ποῦ ἠχαριστεῖσθαι νὰ τὸν ἀκούῃς. — Εἶχομεν ἄλλοτε ἓνα ἄλλον ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἐτραγοδοῦσεν εὐμορφα πράγματι καὶ ἐκεῖνος! τοῦ ἔλεγε κάπου-κάπου ὁ εἰσπράκτωρ. — Ἦτο ἓνα τραγουδάκι, ἐπρόσθεσε μίαν ἡμέραν, τὸ ἐτραγοδοῦσε πάντοτε . . . ἓνα τραγουδάκι . . . σταθῆτε. Ἄ, τί ὠραία ποῦ τὸ ἐτραγοδοῦσε! . . . ἤρχιζε . . . τὸ εἶχε κάμει μόνος του . . . ἤρχιζε, ἄ:

Ἔλα, Καρμέλα μου, στὴν ἀγκαλιά μου,
ἔλα, μικρό μου, χρυσὸ πουλί,
ἀπὸ τὰ δνὸ σου κόκκινα χεῖλη
νὰ μοῦ χαρίσῃς ἓνα φίλι.

Νίκαις μου, δόξα, πλούτη, παλάτια,
θὰς γὰ μὲνα παντοτεινὰ
τὰ δνὸ σου μάγουλα, τὰ δνὸ σου χεῖλη,
τὰ δνὸ σου μάτια τὰ γαλανὰ.

Κι' ὅταν, Καρμέλα, θάρρη ἡ ὥρα
νὰ χωρισθοῦμε κάτω στὴν γῆ,
γλυκερὰ Καρμέλα μου, στὴν ἀγκαλιά σου
θὰ ξεπνυχῶσιν ὅαν τὸ παιδί.

Μοῦ τὸ λέγετε ἄλλην μίαν φορὰν; Ὁ εἰσπράκτωρ τὸ ἐπανελάβε. — Μοῦ τὸ τραγουδῆτε; Τὸ ἐτραγοῦδησε.

Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἀπ' οὗ ὠμίλησε πολὺ μὲ τὸν καπνέμπορον, ὁ ὁποῖος ἐβαστοῦσε τὸ ἐργαστήρι ποῦ ἦτο πλάγι' εἰς τὸ σπίτι του, ἐπῆγε νὰ εὔρῃ τὸν ἀρχιαστυνόμον καὶ τοῦ εἶπεν: — Ἀρχιαστυνόμω, μοῦ εἶπανε ὅτι εἰσθε καλὸς ξιφομάχος. — Ἐγώ; Θεέ μου. Δύο χρόνια πέρασαν ποῦ δὲν ἔπιασα τὸ ξίφος εἰς τὸ χέρι. — Θέλετε νὰ τραβοῦμεν μερικὰ κτυπήματα κάπου-κάπου; — Πῶς; εὐχαρίστως. — Λοιπὸν ἄς ὀρίσωμεν τὴν ὥραν. Καὶ ὤρισαν τὴν ὥραν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κάθε πρῶι, ὅσοι ἐδιόβαιναν ἀπὸ τὴν ἀγορὰν ἤκουαν ἓνα δυνατὸ κτύπημα σπαθιῶν, ἓνα δυνατὸ κτύπημα ποδιῶν καὶ φωνὰς καὶ φυσήματα εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀξιωματικοῦ. Ἦτο αὐτὸς καὶ ὁ ἀρχιαστυνόμος καὶ ἐξιφομάχουν. — Αὐτὴν τὴν δοκιμὴν ἠμποροῦσες νὰ τὴν ἀφήσῃς, εἶπε μίαν ἡμέραν ὁ ἰατρός εἰς τὸν ἀξιωματικόν: ἔδωσε κανέν σημεῖον; — Κανένα. ἄλλ' ἦτο καλὸν νὰ δοκιμάσωμεν. Μοῦ εἶπανε ὅτι ἐκεῖνος ἐξιφομάχει μὲ τὸν ἀρχιαστυνόμον κάθε πρῶι, ἀκριβῶς εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν, καὶ ὅτι ἐκείνη, ἐπειδὴ δὲν τῆς ἤρθεκε νὰ στέκῃ καὶ νὰ βλέπῃ, ἐπῆγαινε εἰς τὴν ἀγορὰν . . . — ὦ ναί, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀλλὰ χρειάζεται ἄλλο, φίλε μου, χρειάζεται ἄλλο!

Ζ'.

Εἶχε περάσει ἓνας μῆνας καὶ μισὸς ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποῦ ἐφθασε τὸ καινούργιο ἀπόσπασμα. Μία βραδυὰ ὁ ἀξιωματικός ἐκάθητο εἰς τὸ τραπέζακι, εἰς τὸ σπίτι του, ἀντικρὺ τοῦ ἰατροῦ, καὶ μὲ τὴν ἄκραν τῆς γραφίδος ἐτσιμποῦσε τὸν λαμινὸν τοῦ κηριοῦ ποῦ ἔκαμε ἐμπρός του καὶ ἔλεγε: — Ποῦ θὰ τελειώσῃ αὐτό; θὰ τρελλαθῶ καὶ ἐγώ; νὰ ποῦ θὰ τελειώσῃ. Ἀλλὰ ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτόν μου, σοῦ ὀρκίζομαι, εἶναι στιγμὰι ποῦ νομίζω ὅτι ὅλος ὁ κόσμος γελᾷ μὲ μένα.

— Νὰ γελᾷσῃ τὸ τί; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Τὸ τί; ἐπανελάβεν ὁ ἄλλος διὰ νὰ συλλογισθῇ τὴν ἀπάντησιν. Γελᾷ μὲ τὸν ἰδικόν μου . . . ζῆλον, μὲ τὴν εὐσπλαγχνίαν μου διὰ τὴν πτωχὴν αὐτὴν κόρην, καὶ μὲ τὰς ἀνωφελεῖς δοκιμὰς μου.

— Ζῆλος! εὐσπλαγχνία! Αὐτὰ δὲν εἶναι πράγματα ποῦ ἠμποροῦν νὰ δώσουν ἀφορμὴν σὲ γέλια. Καὶ ἐκάρφωσε τὰ μάτια του εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἔπειτα:

— Πές μου τὴν ἀλήθειαν. Ἀγαπᾷς τὴν Καρμέλα;

— Ἐγώ; ἀνεφώνησε ζωηρῶς ὁ ἀξιωματικός, καὶ ἔμεινε ἀκίνητος εἰς μίαν στάσιν ἐρωτηματικὴν, κόκκινος ὡς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν.

— Ἐσύ, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός. Πές μου τὴν ἀλήθειαν. ἔσο εὐλικρινὴς σὲ μένα. ἐδῶ δὲν εἶμαι ὁ μοναδικός σου φίλος;

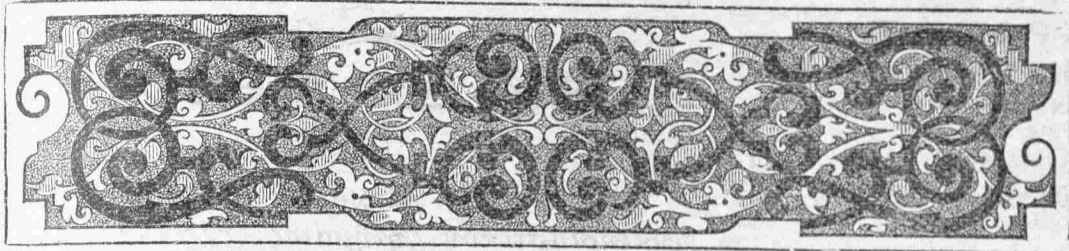
— Φίλος ναί. ἄλλ' ἀκριβῶς, ἐπειδὴ θέλω νὰ ἦμαι εὐλικρινὴς, δὲν πρέπει νὰ σοῦ πῶ ἐκεῖνο ποῦ δὲν εἶναι, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

Ἐσιώπησε μίαν στιγμὴν, καὶ ἔπειτα ἐπῆρε δρόμον ὀμιλῶν βιαστικά, πότε κινεζικῶν, πότε κοκ-

κινίτων, τραυλίτων, μπερδευόμενος, ἀντιλέγων, σὰν ἓνα παιδάκι, τὸ ὁποῖον ἔκαμε καμμιά κατεργαρία καὶ τὸ ἀναγκάσουν νὰ τὴν εἰπῇ μόνον του.

— Ἐρωτευμένος ἐγώ; Καὶ μὲ τὴν Καρμέλαν; Μὰ μιά τρελλή; Μὰ τὸ πιστεύεις ἐσύ, φίλε μου; Πῶς σοῦ ἐμβῆκε εἰς τὸ μυαλὸ μία ἰδέα τοιοῦτου εἶδους; Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ποῦ αὐτὸ θὰ γίνῃ . . ., σοῦ δίδω ἀπὸ τώρα τὴν ἄδειαν νὰ ἀνακοινώσῃς εἰς τὸν συνταγματάρχην μου ὅτι μοῦ ἐξέστρηψε καὶ ὅτι πρέπει νὰ μὲ κλείσουν μὲ τοὺς τρελλοὺς Ἐρωτευμένος! . . . μὲ κάμνεις νὰ γελῶ, χωρὶς νὰ ἔχω ὄρεξιν. Αἰσθάνομαι εὐσπλαγχνίαν διὰ τὸ πτωχὸ αὐτὸ πλάσμα, ναί, εὐσπλαγχνίαν μεγάλην, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τὸ τί θὰ ἔδιδε διὰ νὰ τὴν ἔβλεπα καλὰ. θὰ ἔκαμνα θεληματικῶς δι' αὐτὴν κάθε θυσίαν. θὰ ἔχαιρόμουν διὰ τὴν ἰατρειάν της ὅπως διὰ μίαν ἀδελφὴν μου . . . Αὐτὸ ἀληθεύει ἄλλὰ ἀπὸ αὐτὸ ἕως τὸ ἐρωτευμένος ὑπάρχει διαφορὰ! Τὴν ἀγαπῶ, ἀληθεύει καὶ αὐτό, ὅπως πιστεύω τὴν ἀγαπᾷς καὶ ἐσύ, διότι ἡ εὐσπλαγχνία βαδίζει πάντοτε μὲ τὴν συμπάθειαν . . . Καὶ ἔπειτα τὴν ἀγαπῶ, διότι λέγουν ὅτι ἦτο πάντοτε μία καλὴ κόρη καὶ συμπαθὴς, καὶ ὅτι τὸν πρῶτον ἐκεῖνον ἀγαπητικόν της τὸν ἀγάπησε ἀλήθεια, πιστά, μὲ τὴν ἰδέαν μιὰ ἡμέρα νὰ γίνῃ γυναϊκά του, χωρὶς ποτέ της νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ τὴν τιμὴν της πρὶν πάρῃ τὸ ὄνομά του . . . Αὐτὸ εἶναι ἀρετὴ, φίλε μου, εἶναι ἀρετὴ ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ πράγματι τὰς λέγουν ἔτσι, καὶ ἐγὼ τὴν θαυμάζω, καταλαμβάνεις, καὶ ἡ πτωχὴ αὐτὴ κόρη μὲ κάμνει τόσο περισσότερον νὰ τὴν πονῶ, ὅσον περισσότερον τῆς ἤξιζε τύχη χρυσὴ ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ κακοῦ ποῦ τὴν ἤθερε. Πῶς ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ τὴν πονῇ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ; Καὶ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς τρέλλας της δὲν εἶναι θαρρῶ ἐκδήλωσις ὠραίας ψυχῆς! ἀπὸ τὸ στόμα της δὲν ἤκουσα ποτέ μου παρὰ λόγους γλυκοὺς καὶ σεμνοὺς, καὶ ἡ συνήθειά της ἐκείνη νὰ βάζῃ τὰ χεῖρα της εἰς τοὺς ὤμους μου, ἐκεῖνα τὰ χαϊδέματά της, ἐκεῖνα τὰ φιλήματα τῶν χειρῶν μου, εἶναι πράγματι καμώματα τρελλῆς, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ περῶ τὰ ὄρια τῆς σεμνότητος. Τὴν εἶδες ποτέ σου νὰ κάμῃ καμμίαν πράξιν ἀπρεπῆ; Καὶ δι' αὐτὸ σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι τὴν ἠγάπησα. Πτωχὴ κόρη πεντάρφωτη ἀπὸ ὄλους . . . ἀναγκασμένη νὰ ζῇ ζωὴ σκυλίτικα . . . Σοῦ λέγω παστρικά: τὴν ἀγαπῶ μὲ τὴν καρδιά μου. Καὶ αὐτὴ της ἡ εὐμορφία . . ., διότι εἶναι πράγματι εὐμορφη . . ., εὐμορφη σὰν ἄγγελος, αὐτὸ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῇ. κῦτταξέ της τὰ μάτια, τὸ στόμα . . ., τὰ χεῖρα, εἶδες ποτέ σου τὰ χεῖρα της; Καὶ τὰ μαλλιά; Κουβαριασμένα ὅπως εἶναι, εἶναι πόλιν εὐμορφα μαλλιά . . . Καὶ ἔπειτα ἂν ἐνδυθῇ κατ' ἄλλον τρόπον . . . Ἐ, ναί, αὐτὴ της ἡ εὐμορφία μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνομαι περισσότεραν συμπάθειαν. Ὅταν τὴν βλέπω, δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ εἰπῶ τοῦλάχιστον μέσα μου: Κατάρ, τὰ μάτια αὐτὰ ποῦ λάμπουν σὶν ἥλιος νὰ μὴ ἠμπορῆς νὰ τὰ ἀγαπᾷς! Καὶ δὲν ἤξεύρεις ὅτι αὐτὴ ἡ κόρη, ἂν εἶχε τὰ λογικά της ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα κορίτσια, θὰ ἔκαμνε νὰ ξεστρίβουν ὅλων τῶν νέων τὰ μυαλά; Καὶ τώρα ἀκόμη, ὑπάρχουν στιγμὰι ποῦ ἂν δὲν ἤξεύρη κανεὶς ποῦ εἶναι τρελλή θὰ ἔκαμνε κανέν παράτοπον, παραδείγματος χάριν, ὅταν κῦτταξῇ προσεκτικὰ μέσα εἰς τὰ μάτια καὶ ἔπειτα χαμεγελᾷ καὶ λέγει — ἀγάπη μου καὶ τὸ βράδυ, εἰς τὸ σκοτάδι, ὅταν δὲν τὴν βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον, τὴν ἀκούω ὅμως νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι μὲ περιμένει, καὶ ὅτι θέλει νὰ μείνῃ μαζὺ μου ὡς τὸ πρῶι, καὶ ὅτι εἶμαι ὁ ἄγγελός της . . . καὶ ξέρω τί . . . τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας δὲν μοῦ φαίνεται τρελλή.

(ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

ΧΙ μόνον δὲ ἐξάλιζον τὸν νοῦν του, ἀλλὰ καὶ ἐπληττον τὴν καρδίαν του, τῆς ὁποίας οἱ κτῆ ποι ὁμοίαζον ὡς πένθιμος κωδωνοκρουσία τῆς ἀγνώστου ἐκείνης, ἣτις θὰ ἦτο ἡ νύμφη καὶ τὸ θῦμα.

Ἄλλὰ ποία ἦτο; διατί αὐτὴ ἦ καταδίκη;

Μυστήριον! ἡ τεθολωμένη σκέψις τοῦ νέου ἐβου-
θίζετο ἐτι περισσότερο εἰς μίαν ἐρυθροβαφῆ ὁμί-
χλην ἐκ τοῦ αἵματος μᾶς ἀθώας.

Ἀθώας βεβαίως, διότι ἂν δὲν ἦτο ἀθώα διατί
κατεδικάζετο τόσον μυστηριωδῶς καὶ ὑπούλως;

Ἐφ' ὅσον ἐσκέπτετο ταῦτα, ὁ Ρενῶ ἠσθάνετο
ἑαυτὸν φερόμενον πρὸς τὴν ἀγνωστον ἐκείνην με-
μὴν ἄοριστον καὶ ἀνίκητον συμπάθειαν, καὶ ἐν τῇ
συμπαθείᾳ αὐτῇ ὁ νέος ἐβλεπε γεννώμενον τὸν ἔρω-
τα, ἔρωτα ἀγνόν καὶ ἱερόν, ἔρωτα χωρὶς ἀντικεί-
μενον πραγματικὸν λατρείας, ἔρωτα πρὸς ἀδίκως
ταλαιπωρουμένην ὑπαρξιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἀλκιβιάδης ἠρώησε τὸν
Μουκτάρ:

— Καλά, ἔχεις δίκαιον, εἶπε μὲ τὸ σκεπτικόν του
ὑφος, αἱ καρατομήσεις δὲν πρέπει νὰ . . . κακολο-
γῶνται, ὅμως εἴμπορεῖς νὰ μοῦ εἴπῃς διατί ἐξελέγη
ἐγὼ νὰ κώψω τὸ κεφάλι αὐτῆς τῆς κόρης.

— Αἱ φιλικαὶ πρὸς σᾶς διαθέσεις μου . . .

— Πολὺ μὲ κολακεύουν, ἐν τούτοις θὰ σοῦ εἶμαι
εὐγνώμων νὰ μοῦ εἴπῃς . . .

— Πῶς συνετέλεσα νὰ λάβῃς αὐτὴν τὴν προτί-
μησιν;

— Προτίμησις! ὁ εὐφημισμὸς εἶναι χαριτωμέ-
νος πρόκειται νὰ εὐρεθῇ κάποιος δήμιος καὶ ἡ
προτίμησις δίδεται εἰς ἐμέ. Ἄλλ' ἔστω, εἶπέ μου
λοιπὸν.

— Τίποτε εὐκολώτερον. Σήμερον τὸ πρωὶ ὁ συν-
ταγματάρχης Γέρβας . . .

— Ἄ! ὁ ἔμπιστος τοῦ Χαμήτ.

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὁ Γέρβας λοιπὸν κατέβαιναν
ἀπὸ τὸ Γιλδίξ μὲ ὑφος πολὺ σκυθρωπὸν. Ὡς φαίνε-
ται, δὲν εἶχε γίνῃ εὐμενὸς δεκτὸς ἀπὸ τὸν Σουλτᾶ-
νον καὶ ἐξήτει μέσον ν' ἀνακτήσῃ τὴν εὐνοίαν του.
Τὸν συνήντησα καθ' ὁδόν, διότι ἡ φρόνησις συνί-
σταται νὰ διασταυρῶν κανεὶς τὰ βήματά του με-
ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν εἰς τὴν τσέπην των ἀρ-
κατὰ καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Ὁ συνταγματάρχης μὲ
διέκρινε καὶ μ' ἐφώνησεν:

— Μουκτάρ, ξεύρεις κάποιον πιστὸν, ὁ ὁποῖος
δὲν θὰ ἠρνεῖτο νὰ κερδήσῃ ἑκατὸ λίρας;

— Ἐγὼ, συνταγματάρχα, ἀπήντησα ἀμέσως.

— Ὅχι! Χρειαζέται κάποιος ξένος, ποῦ νὰ μὴ
ξεύρῃ τὸ παρελθὸν καὶ τὸν τόπον . . .

Τότε, κύριε Μαλαρία, ἐσκέφθην σᾶς καὶ ἐφώ-
ναξα:

— Μάλιστα, γνωρίζω ἓνα, ὁ ὁποῖος σήμερον
ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ ὁ ὁποῖος . . .

— Δὲν χρειάζονται λεπτομέρειαι. Μοῦ ἐγγυᾶσαι
δι' αὐτόν;

— Μὲ τὸ κεφάλι μου

— Καλά, ὡς εὐρεθῇ τὸ βράδυ αὐτὸ εἰς τὰς ἐννέα
εἰς τὴν ἄκρην τοῦ Γενι Μαχαλέ. Ἐνα καῖκι θὰ τὸν
παραλάβῃ, τὸ σύνθημα θὰ εἶναι: «Χίτς χατιροῖς»
καὶ ἡ ἀπάντησις: «Καφασίξ».

Ὁ ἰατρὸς ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Πολὺ ἄγρια εἶναι ὅλα αὐτὰ!

— Δὲν εἶναι ὅλα . . . Πρέπει νὰ συνοδευθῇ καὶ
ἀπὸ ἓνα πιστὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἴσως παραστή
ἀνάγκη νὰ νυμφευθῇ . . .

— Ποιός, ὁ ὑπηρέτης μου;

— Ναί.

— Καὶ διατί αὐτὸς ὁ διπλοῦς γάμος;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρω. Ξεύ-
ρω μόνον ὅτι εἴμπορεῖ νὰ γί-
νουν δύο γάμοι, ὅτι εἴμπορεῖς
νὰ κερδήσῃς ἑκατὸ λίρας, τὰς
ὁποίας σοῦ προσφέρω μὲ τὴν
ἐλπίδα ὅτι ἡ γενναιοδωρία σου
θὰ μοῦ δώσῃ κανὲν μικρὸ
μπακτσίσι.

— Θὰ τὰς μοιρασθῶμεν σὰν
ἀδέλφια.

— Εἶσαι πολὺ γενναιοδωρος,
ὡς πρίγκηψ.

— Λοιπὸν, ἐπανελάβην ὁ Μαλαρίας μὲ σκεπτικὸν
ὑφος, πρέπει νὰ μὲ συνοδεύῃ καὶ ὑπηρέτης;

Ἄλλὰ ὕστερον κτυπὼν τὸ μέτωπόν του:

— Διάβολε, ὁ συνταγματάρχης Γέρβας, ὁ Χα-
μήτ. . ., περιμένε με μιά στιγμὴ, πηγαίνω νὰ δια-
λέξω ἓνα πιστόν.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν σωφροσύνην σου.

Ὁ ἰατρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον,
ὅπου ὁ Ρενῶ μὲ συνεσπασμένας ὀφρῦς παρηκολού-
θει τὴν συνδιάλεξιν.

Ἡ θύρα ἐκλείσθη.

Ἄλλ' ὁ Μαλαρίας δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ κάμῃ
τὴν πρότασιν ὁ Ἰωάννης ἀμέσως τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μαλαρία, θέλω νὰ γίνω δοῦλός σας
τὸ βράδυ αὐτό.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ σοῦ ἔλεγα. Μὲ αὐτὸν τὸν
τρόπον μπορεῖς νὰ κερδήσῃς τὴν προστασίαν τοῦ

Ὁ συνταγματάρχης μὲ διέκρινε καὶ μ' ἐκάλεσεν.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἰατροῦ ἔδειξαν ἐκπληξιν.

— Καταλαμβάνεις ὅμως τί ἐπιχειρεῖς;

— Ναί, ἐπιχειρῶ νὰ κάμω τὸ καθήκόν μου ὡς
τίμιος ἄνθρωπος.

— Καὶ ποῖο εἶναι τὸ καθήκον αὐτό;

— Εἶναι ἡ προστασία τῶν ἀσθενῶν. Ὅποιος δὲν
γίνεται ἐχθρὸς τοῦ ἐγκλήματος καθίσταται συν-
ένοχος.

Ὁ Ἰωάννης ἐσταμάτησεν. Ὁ συνομιλητὴς του
ὑψωσε τοὺς ὄμους.

— Λησμονεῖς ὅμως ὅτι εἴμεθα μόνον ἐν μέσῳ
τόσων ἀνθρώπων τοῦ Γέρβα;

— Καὶ ὕστερον;

— Δὲν θὰ εἴμπορέσωμεν νὰ ἐμποδίσωμεν τὸ πέ-
σιμον αὐτοῦ τοῦ κεφαλοῦ, τὸνναντιὸν μάλιστα θὰ
ἐπισπεύσωμεν τὸ ἰδικόν μας καὶ ἔτσι βέβαια ὁ
Μουκτάρ θὰ χάσῃ τὸν ὑποστηρικτὴν του . . .

Ἡ παρατήρησις αὕτη ἦτο τόσον λογικὴ, ὥστε ὁ
Ρενῶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐδῶ, φίλε μου, ἐξηκολούθησε, πρέπει κανεὶς
νὰ εἶναι κύριος τῶν νεύρων του καὶ νὰ μὴ παραφέ-
ρεται. Ἡ κλοπὴ καὶ ἡ δολοφονία πλησιάζουν πάν-
τοτε κάθε ξένον ἐρχόμενον εἰς τὴν Τουρκίαν. Τὸ
νὰ ὑπερασπισθῆς σεαυτὸν εἶναι νόμιμον, νὰ θελή-
σῃς ὅμως νὰ ὑπερασπίσῃς ἄλλον εἶναι τὸ παρατολ-
μώτερον ποῦ εἴμπορεῖς νὰ κάμῃς. Ἐδῶ εἶναι ἡ γῆ
τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ αἵματος . . . ὁ δὸν Κιχῶτος
ἦτο Ἰσπανός, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα εἰς τὴν Σταμποῦλ.

Ὁ Ρενῶ μὲ τὰ βλέφαρα κατεβασμένα ἤκουεν.

Αἴφνης ἐσήκωσε τὸ μέτωπον.

— Ἐννοῶ τὰς ἐξηγήσεις, κύριε Μαλαρία, ἐν τού-
τοις ὅμως δὲν ἀφίνω τὴν ἐπιθυμίαν μου. Θὰ σᾶς
συνοδεύσω ἀπόψε.

— Αὐτὸ θὰ μοῦ εἶναι τ-μὴ καὶ εὐχαρίστησις . . .
θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν Μουκτάρ.

Καὶ ὁ Μαλαρίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν,
ὅπου τὸν ἀνέμενον ὁ Τούρκος, ἐνῶ ὁ Ρενῶ ἐσκέ-
πτετο:

Νὰ ὑπερασπίσῃ τις ἄλλος εἶναι παράλογον καὶ
ὅμως παρ' ὅλα ταῦτα θὰ σώσω τὸ ἀγνωστον αὐτὸ
θῦμα.

Δ'. Ἡ οἰκία τοῦ Ἀλῆ Ρεμέχ.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄριου τοῦ Καλαμισίου, ὁ ὁποῖος
συσφίγγεται μεταξὺ τῶν δύο ἀκρωτηρίων, ἐπὶ τῶν
ὁποίων εἶναι κτισμένα τὸ Καδίσιο καὶ τὸ Φενέρ
Μπακτσέ, ἐκβιάλλει εἰς χεῖμαρος.

Εἶναι ἀδύνατον, ὅποιος φθάσει εἰς τὸ μέρος
ἐκεῖνο τῆς ἐκβολῆς, νὰ μὴ γοητευθῇ καὶ νὰ μὴ θε-
λήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὄχθας του, αἱ ὁποῖαι εἶνε
πυκνοστολισμένα ἀπὸ εὐώδεις θάμνους καὶ ὠραίας
ροδοδάφνας.

Ἐὰν διαιτῶν κατὰ μήκος τοῦ χεῖμαρος αὐτοῦ
μερικὰ χιλιόμετρα, θὰ εὐρεθῇ πρὸ μικροῦ τινος
ἀγροτικοῦ οἰκίσκου. Πόσον εἶναι κατηφῆς καὶ με-
λαγχολικὸς ὁ οἰκίσκος αὐτός! Ματαίως μερικὰ
ἀναρριχώμενα φυτὰ ζητοῦν νὰ καλύψουν τὰς σκω-
ληροβρώτους σανίδας του καὶ νὰ τοῦ δώσουν μίαν
φαιδρᾶν καὶ νεανικὴν ὄσπιν. Τὰ πάντα δηλοῦσιν
εἰς τὸν παρατηρητὴν τὴν ἐγκατάλειψιν, τὰ πάντα
δηλοῦν εἰς τὸν ἐπισκέπτην ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ ἀναρί-
θμητα ἀνθρώπινα δράματα ἐξελλίσσεται ἐδῶ.

Οἱ δύο νέοι διήρχοντο τὴν γέφυραν ἀκολουθούμενοι
ἀπὸ τοὺς ἀχθοφόρους.

Γέρβας καὶ ἐλευθέραν τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ Γιλδίξ.

— Δὲν θὰ τὸ κάμω δι' αὐτό.

— Ἄλλὰ;

— Διὰ νὰ ἐμποδίσω τὸ κακούργημα.

— Νὰ τὸ ἐμποδίσῃς; πῶς θὰ ἐτόλμας . . .

— Δὲν θέλω νὰ θανατωθῇ αὕτη ἡ κατάδικος.

Αὐτὸ τὸ ἐρείπιον ὀνομάζεται : τὸ σπῖτι τοῦ Ἀλῆ Ρεμέχ.

¶

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ὁ Ἰωάννης Ρενὸς ἔφθανε εἰς Κωνσταντινούπολιν, τὴν δευτέραν ὥραν τουρκιστί, εἰς γέρον καὶ δύο νέαι κόραι ἔμενον εἰς τὸ κεντρικὸν δωμάτιον, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἔβλεπον πρὸς τὸν χεῖμαρρον.

Ὁ γέρον ἦτο μεγαλόσωμος, καίτοι ἡ ἡλικία του, ἡ ὁποία ἐλεύκανε τὴν κόμην του, τοῦ εἶχε κυρτώσῃ καὶ τὸ σῶμα.

Τὰ χαρακτηριστικὰ του ἐδείκνυον ἄνδρα καθαράς τουρκικῆς φυλῆς.

Αἱ νεάνιδες ἦσαν μόλις δεκαπενταετίδες. Συνομιλῆκοι σχεδὸν εἶχον ἐπίσης μεταξύ των μίαν ἀόριστον ὁμοιότητα, ἀφοῦ εἶχον καὶ αἱ δύο ὠραία μαῦρα μαλλιά καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς χρώματος σκοτεινοῦ βελούδου.

Καὶ αἱ δύο ἦσαν χαριτωμένα, ἀλλ' εἰς τὴν μίαν ἠθέλε διακρίνη τις περισσοτέραν ἐπιφύλαξιν καὶ ἀξιοπρέπειαν, εἰς δὲ τὴν ἄλλην περισσοτέραν διάχυσιν. Ἡ μία ἐφαίνετο ὄνειροπόλος, σχεδὸν μελαγχολική ἢ ἄλλη τοῦναντίον φαιδρὰ μὲ τὸ μειδίαμα ἔτοιμον νὰ διαγραφῇ εἰς τὰ χεῖλη της, τὰ ὁποῖα ἡμίκλειστα πάντοτε ἄφινον νὰ διαφαίνωνται λευκοὶ ὀδόντες.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ νεάνιδες παρετήρουν τὸν γέροντα.

— Παιδιά, τὰς ἔλεγε, μία ἡμέρα ἀκόμη ἐπέρασε χωρὶς κακό· μαζὺ λοιπὸν μὲ τὸν Ἀλῆ Ρεμέχ, τὸν πιστὸν δοῦλον τοῦ φυλακισμένου, εὐχαριστήσατε τὸν παντοδύναμον Θεόν.

Καὶ αἱ δύο ἔβλεπον τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν θόλον τοῦ οὐρανοῦ.

Μετὰ μικρὰν σιγὴν, ἡ ὁποία ἀφιερῶθη εἰς μυστικὴν τινα προσευχὴν, ὁ Ἀλῆ Ρεμέχ ἐπανέλαβε :

— Τώρα, ἀφοῦ εὐχαριστήσαμεν τὸν Θεόν, εἰμποροῦμεν ν' ἀναπαυθῶμεν. Ἀλλά, κόραι μου, θέλω ὅπως καὶ ἄλλοτε, νὰ σὰς ἐπαναλάβω τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος.

— Μάλιστα, πατέρα, ἀπήντησαν μὲ μίαν φωνήν.

Ὡ! πόσον ἦτο γλυκεῖα ἡ φωνὴ ἐκείνη! Μέσα εἰς τὴν ἀγρίαν σιγὴν ὁμοίως μὲ παρήγορον ἄσμα πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον φαιδρύνει τὴν ἐρημίαν.

Ὁ Ἀλῆς ἐμειδίασε.

— Μάλιστα πατέρα σας... πατέρας καὶ τῶν δύο, ἐπανέλαβε μὲ τόνον θλιβερόν. Ἔτσι πρέπει νὰ λέγω διὰ νὰ μὴ εἰμποροῦσθε ἐκείνη ποῦ εἶναι πραγματικῶς παιδί μου νὰ εἶπῃ : Εἶμαι ἐγώ... διότι ἔτσι θὰ ἐπρόδιδε τὴν ἄλλην, τὴν ἐνδοξον ἀπόγονον τοῦ ἐγκλείστου...

— Εἶσαι ὁ πατέρας μας! ἐψηθύρισαν ἐκείναι.

— Ναί, πατέρα σας, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ θελήσῃ ὁ Θεός, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ εἰμποροῦσθε νὰ κηρῶσθε : Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐγγονὴ τοῦ Σουλτάν Μουράτ, καὶ αὐτὴ ἡ κόρη τοῦ Ἀλῆ Ρεμέχ.

— Αὐτὴ ἡ ἡμέρα θὰ ἔλθῃ καμμιὰ φορὰ; ἐψηθύρισαν μὲ στεναγμὸν αἱ νέαι.

Ὁ γέρον ἠπλώσε τὴν χεῖρα καὶ μὲ μίαν ἐπισημότητα, ἣτις προξένησεν ἐντύπωσιν.

— Ἡ στιγμὴ τῆς δικαιοσύνης εἶναι γραμμένη. Θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ἀφεύκτως, διότι εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ!

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πῶς νὰ μὴ δακρύετε ὅταν κόπτετε κρόμνα; — Ἀφήσατέ τα ἐπὶ πέντε λεπτὰ εἰς βράζων ὕδωρ· ἔπειτα τὰ ρίπατε εἰς ψυχρὸν.

Εὐθὺς δὲ ἀμέσως εἰμπορεῖτε νὰ τὰ καθαρίσετε χωρὶς φόβον καὶ μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

Πῶς διατηρῆται τὸ χρώμα. — Διὰ νὰ διατηρήσετε τὸ χρώμα τῶν μεταξίνων ἢ βαμβακερῶν περικνημίδων σας, βουτήσατέ τα εἰς ψυχρὸν νερὸν ἀλατισμένον· ἀφοῦ μείνουν εἰς αὐτὸ ὥρας τινάς, τὰς ξηραίνετε καὶ κατόπιν τὰς πλένετε μὲ σάπωνα τῆς Θασσαλίας. Τὸ αὐτὸ εἰμπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ διὰ τὰ ὑφάσματα ποῦ εἰμποροῦν νὰ πλυθοῦν.

Ἡ πάχνη ἐπὶ τῶν ὑλοπιπνάκων. — Διὰ νὰ τὴν ἀφαιρέσητε πλύνετε τὰς ὑέλους μὲ σπόγγον βρεγμένον ἀπὸ νερό, περιέχον μαγειρικὸν ἄλας μίαν δράκα εἰς ἐκάστην λίτρον· ἡ δροσοπάχνη τότε λειώνει καὶ σκοπιζέται μὲ ξηρὸν πανί.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντὴς καὶ ἀρχιουναίτης Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ, ἰατρός.

Ἐτησίως τόμος 600 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ὈΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ
10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ 10

Ἡμίσεια τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς.

Τὸ εὐθηνότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικόν.

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.

'Αὐτὸ Ὅλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Εἰς Παρισίους ἐωρτάσθη ἐσχάτως ἡ ἑκατονταετηρὶς τοῦ Jules Sandeau. Ὁ συγγραφεὺς οὗτος εἶναι διάσημος διὰ τὰ μυθιστορήματά του τόσο, ὅσον καὶ διὰ τὸ εἰδύλλιον πρὸς τὴν Γεωργίαν Σάνδη, τὴν ὁποίαν ἠγάπησε περιπαθῶς, ἐνυμφεύθη καὶ κατόπιν διεζεύχθη. Αἱ φιλολογικαὶ ἀπαρχαὶ τοῦ Sandeau ὑπῆρξαν δυσχερεῖς, ἡ δὲ οἰκονομικὴ ἀνεπάρκεια τὸν ἐδάμασεν οὐκ ὀλίγον. Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν ἐν ὠραίον διήγημά του.

— Ἡ παράστασις τοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Μετ' ἐμὲ» καὶ τοῦ «Vieil homme» ἐξήγειρεν ὀρισμένον κύκλον δημοσιογραφικῶν ὀργάνων κατ' ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν ἔργων των συκοφαντοῦσι τὴν γαλλικὴν κοινωνίαν καὶ παριστῶσιν αὐτήν, ὡς τὴν φαντάζεται ἡ νοσηρὰ φαντασία των καὶ οὐχὶ ὅσα πραγματικῶς εἶναι. Ἀποκαλοῦσι τοὺς συγγραφεῖς των Ἰσραηλίτας, οἱ ὁποῖοι, λέγουν, δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ Γάλλοι, οὔτε δύνανται συνεπῶς νὰ ἀποδώσουν τὴν γαλλικὴν ψυχὴν καὶ κοινωνίαν.

— Ἐν γαλλικὸν περιοδικὸν ἤνοιξε δημοψήφισμα περὶ τοῦ ἀν ἤρχισε νὰ ἐκλίπη ἡ παροικιῶδης γαλλικὴ εὐγένεια ἡ ὄχι. Ἐν ἄλλο δὲ περιοδικόν, διὰ νὰ μάθῃ κατὰ πόσον ἐφαρμόζεται ἡ εὐγένεια αὕτη, ὑπεχρέωσε μίαν δεσποινίδα νὰ διατρέξῃ ὀλόκληρον τὴν πόλιν μὲ τὸν τροχιόδρομον, νὰ δώσῃ δὲ 25 φράγκα δῶρον, εἰς ὁποῖον θὰ τῆς παρεχώρει τὴν θέσιν του. Ἡ δεσποινὶς ἐπὶ 4 ἡμέρας ἐταξείδευε μὲ τὸν τροχιόδρομον χωρὶς νὰ συναντήσῃ τοιοῦτον εὐγενῆ καὶ συνεπῶς χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ προσφέρῃ τὸ δῶρον ἐκεῖνο.

— Πολὺς λόγος γίνεται καὶ πολλὰ σκέψεις ἀνταλλάσσονται ὅπως ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας καταστῆ θαλάσσιος λιμὴν· πρόκειται κατὰ τὸ μᾶλλον ἐπικρατοῦν σχέδιον νὰ διοχετευθῇ ὁ Σηκουάνας μεταξὺ Ρουέν καὶ Παρισίων. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου οἱ Παρίσιοι αὐξάνουν τὴν ἐμπορικὴν των σπουδαιότητα καὶ ἐπὶ πλέον δὲν θὰ φοβοῦνται τὰς πλημμύρας, ἐκ τῶν ὁποίων τόσο ἐκινδύνευσαν.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΛΑΙΟΒΑΦΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Π. ΧΡΗΣΤΙΔΟΥ

Ἐν Γαλατᾷ, Φερμενεδζιλέρ, Κων/πολις.

ΟΙΚΟΣ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μ. ΓΕΔΕΩΝ. **Αἱ φάσεις τοῦ παρ' ἡμῖν ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος.** Εἰς ἓνα τόμον ἐκ 200 καὶ ἐτέκεινα σελίδων ὁ Μ. Χαρτοφύλαξ κ. Μ. Γεδεὼν ἐξέδοτο περισπούδαστον πραγματεῖαν περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος, συνάψας καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ 1372—1901 ἐπίσημα γράμματα καὶ βεράτια, ὅσα εἶναι σχετικὰ πρὸς αὐτό. Ἡ εἰδικότης τοῦ συγγραφέως καὶ ἡ μεθοδικότης τοῦ πονήματος καθιστῶσιν αὐτὸ πολῦτιμον διὰ πάντα ἐπιθυμούντα νὰ γνωρίσῃ τὰς βάσεις, ἐφ' ὧν στηρίζονται τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἡμῶν προνόμια, περὶ ὧν τόσοσ λόγος γίνεται κατ' αὐτὰς.

Πινακοθήκη. Μὲ τὸ τεῦχος τοῦ Φεβρουαρίου συμπληρῶναι τὸ ἀξιόλογον τοῦτο καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν δεκαετίαν ὄλην ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του. Ὁ ἀναδιφῶν τὰς 2500 σελίδας τῶν προηγηθέντων τόμων του θέλει εὐθὺς ἐν νοῆσῃ τί ἡδυνήθη νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν ἑλληνικὸν κόσμον τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῶν γραμμάτων τὸ περιοδικὸν τοῦτο, ὅπερ εἶναι τὸ τελειότερον κάτοπτρον τῆς ἑλληνικῆς καὶ εὐρωπαϊκῆς κινήσεως καὶ δράσεως. Εὐχόμεθα αὐτῷ βίον μακρὸν καὶ καρποφόρον.

ΕΣΠΕΡΑ

Ὁ ἥλιος δειλὰ-δειλὰ καταβαίνει νὰ δύσῃ πέραν τοῦ Βυζαντίου, χρυσίζων μὲ τὰς τελευταίας ὠχρὰς ἀκτῖνάς του τοὺς θόλους καὶ τοὺς μιναρέδες τῆς Ἁγίας Σοφίας καὶ τῶν ἄλλων τεμενῶν.

Ὅλον τὸ Βυζάντιον ἀπαστράπτει ἀπὸ μακρὰν κι' ἡ ἀργυρόχρους ὀμίχλη, ποῦ τὸ καλύπτει, τὸ ἀναδεικνύει ἐτι ὠραιότερον.

Βιρκοῦλαι, καϊκάνια, καράδια μὲ λευκὰ πανιά διατρέχουν ἀκατάπαυστα τὸν ὠραῖον Βόσπορον, μικρὰ δὲ ἀτμόπλοια ἀπέρχονται τοῦ λιμένος, διευθυνόμενα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὲ τὰ διάφορα φῶτα ἐπὶ τοῦ καταστρώματός των καὶ τοὺς ἐρυθροὺς ἢ πρασίνοὺς φανούς των.

Διασχίζουσιν μὲ χάριν τὰ λευκόφαια κύματα, ὁ δὲ ἀπὸ τὴν καπνοδόχον ἐξερχόμενος καπνὸς ἀνέρχεται σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸν αἰθέρα καὶ χάνεται μέσα εἰς τὰ χρυσόχροα σύννεφα.

Αἴφνης εἰς τὴν ἡσυχίαν, ποῦ βασιλεύει παντοῦ, ἀκούει τις ἀπὸ μακρὰν τὸν ἰμάμην προσκαλοῦντα τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν προσευχὴν τῆς ἑσπέρας.

Προσεύχεται, γυρίζων εἰς τὸν μικρὸν πυργίσκον του, ἡ δὲ φωνὴ του διακόπτεται ἐνίστε ὡς ἀπὸ λυγμοὺς καὶ τέλος σβύνεται σὰν στεναγμὸς καὶ χάνεται εἰς τὴν ἀπέραντον σιωπὴν τῆς ἑσπέρας.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε καὶ τὸ σκότος ἀρχίζει νὰ καλύπτῃ ὄλην τὴν φύσιν.

Πόσον γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ εἶναι ἡ ὦρα αὕτη τῆς ἀμφιλύκης εἰς τὴν ὠραίαν πόλιν μας! . . .

κ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Αφίξεις. — Από προχθές ευρίσκονται εν τῇ πόλει μας ὁ ἐκ Σμύρνης παραγγελιοδόχος κ. Γεώργιος Γάζης, καθὼς καὶ ὁ κ. Ἀλκιβιάδης Μαριγλῆς, πανελλήνιος τύπος καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν Μιτυλήνῃ ἀρίστου σατυρικοῦ φύλλου « Ὁ Σκορπιός ».

Αναχωρήσεις. — Σήμερον διὰ τοῦ ρουμανικοῦ ἀναχωρεῖ εἰς Εὐρώπην, μέσον Κωνσταντίας, χάριν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἐργασιῶν, ὁ εὐφρόνως γνωστὸς παραγγελιοδόχος κ. Κλεόβουλος Α. Σὺλβεστρος, ἀντιπρόσωπος εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων.

Θάνατοι. — Μετὰ θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ χρηστοῦ οἰκογενειάρχου καὶ γνωστοῦ εἰς τοὺς ἐμπορικοὺς κύκλους τῆς πόλεώς μας Γεωργίου Βορίδου, ἐπισυμβάντα προχθές μετὰ βραχεῖαν νόσον. Τῇ πενθούσῃ οἰκογενεῖα του ἐκφράζομεν θερμὰ συλλυπητήρια.

Γάμοι. — Ἐν Καλλιπόλει ἐτελέσθησαν πρὸ ἡμερῶν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Ἡλιοδώρου Α. Ρωσσίδου, φαρμακοποιοῦ μετὰ τῆς χαριτωμένης δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας Κ. Ρήτορος, οἷς καὶ εὐχόμεθα τὸν συζυγικὸν βίον ἀνέφελον.

Εὐχαριστήρια.

Τοὺς φίλους ποῦ μ' εὐχίθησαν διὰ τὰ στέφανά μου καθήκον θεωρῶ ἐδῶ θερμὰ νὰ εὐχαριστήσω. Ἄλλ' ὅμως ἕναν πεῖδὸν πολὺ μού λέγει ἡ καρδιά μου πῶς ἔχω χρέος ἰερὸν νὰ μὴν τὸν λησμονήσω : Τὸν νέον εἰς τὴν ποίησιν ἀναφανέντ' ἀστέρα, τὸν φίλον Χριστὸν Δέλτα Γούν . . . ποῦ σιχηρῶς [μ' εὐχίθη.

Μὴ βρίσκων ὅμως δι' αὐτὸν εὐχὴ πεῖδὸν θερμότερα, τοῦ στέλλω τρία . . . μούσμουλα . . . ποιητικά . . . συνήθη.

Ἰνέπολις.

ΤΑΣΟΣ ΒΙΔΟΥΡΗΣ

σᾶς δώσωμεν ἡμεῖς ὕλην διὰ νὰ γεμίσετε ὄχι ἔν, ἀλλὰ καὶ δύο φύλλα σας.

— Θὰ σᾶς εἶμαι εὐγνώμων . . . , ἀλλὰ . . .

— Λοιπὸν ὁ κ. Καρχαρίας, ὁ φιλόπατρις καὶ φιλόθρησκος καὶ φιλόμουσος ἀνὴρ, ἅμα ἐφθασεν εἰς τὸ χωρίον του, ὅπου, ὡς σᾶς εἶπον, ἔτυχεν ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς, ἤρχισε νὰ ἐξετάζη λεπτομερῶς τὰς ἀνάγκας του ἀμέσως, λοιπὸν διέταξε νὰ ἐπισκευασθῇ ἰδίᾳ δαπάνῃ τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου, ν' ἀναβεστωθῇ τὸ κελλίον τοῦ ἱερέως, νὰ διορθωθῶν ἢ σπασμέναις κλειδαριῶς, νὰ περασθῶν τὰ σπασμένα τζάμια τῆς σχολῆς καὶ νὰ καθαρισθῇ ὁ ἀπόπατος αὐτῆς καὶ ὅλα αὐτά, ὡς εἶπον, δαπάνῃ αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, μαθὼν ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ κληδονοῦ εἶχε γεννήσῃ κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, προσεφέρθη νὰ βαπτίσῃ τὸ νεογέννητον, τὸ ὁποῖον ὠνόμασε Δημητράκη — λεπτομέρεια, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ παραληφθῇ. — Ὅμοίως ἠγόρασεν ἕν ζεύγος παντοῦφλες καὶ προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἱερέως Παπαχρήστου, τὴν σεβασμίαν πρεσβυτέραν, τὴν ὁποίαν εἶδε περιφερομένην ἐντὸς τῶν κελλίων καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ἐκκλησίας μετὰ τὰ συρτοπάπουτσα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ κορωνὶς τῶν ἀγαθοεργιῶν τοῦ μεγαθύμου ἀνδρός.

— Φεύγων τέλος ὁ φιλάνθρωπος ἀνὴρ, ἀφῆκεν 100 γρόσια, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἀνεξαρτήτως φυλῆς καὶ θρησκείας.

— Εἶη εὐλογητὸν τὸ ὄνομα τοῦ γενναιοδῶρου ἀνδρός!

— Ἐδῶ δὲ χθές, ἐπὶ τῇ ἀφίξει του, τῷ ἔγεινεν ἐκτάκτως λαμπρὰ ὑποδοχὴ ἐκ μέρους τοῦ συλλόγου μετὰ διαφόρων προσφωνήσεων, τὸ ἐσπέρας δὲ παρετέθη δεῖπνον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σωματείου, ἐν ᾧ ἐγένοντο διάφοροι ἐνθουσιώδεις προτάσεις. Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ εὔρετε ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ φακέλλου καὶ θὰ τὰ δημοσιεύσετε χωρὶς νὰ παραλείψετε τίποτε.

- Σήμερον ;
- Βεβαίωτατα.
- Ἀδύνατον . . . , εἶναι ἀργά.
- Ἐχομεν ἐντολὴν παρὰ τοῦ συλλόγου νὰ ἐπιμείνωμεν.

- Μὴν εἰσθε τόσο ἀπαιτητικοί . . .
- Ἄλλως ἐπαπειλεῖται . . .
- Τί, ἡ εὐρωπαϊκὴ εἰρήνη ;
- Ἐπαπειλεῖσθε, ἤθελα νὰ εἶπω.
- Ἐγώ ;
- Ἡ ἐφημερίς.
- Πῶς ;
- Διὰ παύσεως τῶν συνδρομῶν ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σωματείου ἢ « Ἐνωσις ».

- Μὴν εἰσθε τόσο σκληροί !
- Ἐχομεν ἐντολὴν.
- Αὐριον ἀνυπερθέτως.
- Οἱ τρεῖς πληρεξούσιοι ἀντήλλαξαν βλέμμα.
- Τότε, μοι εἶπον, νὰ ἀναγγεῖλετε σήμερον εἰς τὰ φύλλα σας ὅτι θὰ γράψετε αὐριον ἐν ἐκτάσει ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου.
- Δυσπιστεῖτε ;
- Τὸ θέλομεν.
- Γεννηθῆτω τὸ θέλημά σας !
- Καὶ ἀπῆλθον ἀπ' ἐμοῦ οἱ πληρεξούσιοι.

Ἄμα τῇ ἀναχωρήσει τῶν πληρεξουσίων ἀφίκετο ὁ διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης τῆς ἐφημερίδος, εἰς τὸν ὁποῖον παρέδωκα τὸν φακέλλον μετὰ τῶν ἀπειλῶν τῶν κομισάντων αὐτόν.

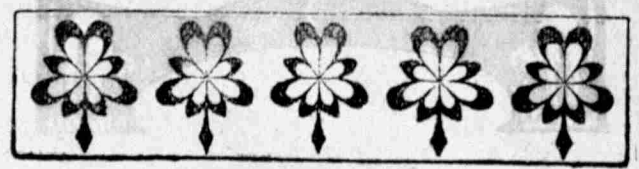
Ὁ διευθυντῆς τὸν ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς, τὸν ἐμελέτησεν ἐπισταμένως καὶ μοι τὸν ἐπέστρεψε, γράψας ἐπ' αὐτοῦ : « νὰ δημοσιευθῶσιν ».

Καὶ οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Ἡ ἀπειλὴ ἦτο τρομερά. Θὰ διεκόπτοντο αἱ συνδρομαὶ τῶν μελῶν τῆς « Ἐνώσεως ».

Ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου !
Οἱ ἀπαιτηταί, βλέπετε, ἐγγώριζον τὸ τρωτὸν μέρος. Ἡ συνδρομὴ διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἐκδότας ἑλληνικῶν ἐφημερίδων εἶναι ἡ πτέρνα τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ ὁποία δὲν ἐβαπτίσθη εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς καὶ συνεπῶς δὲν πρέπει νὰ ἐγγιχθῇ.

Καὶ οἱ συνδρομηταὶ δὲν ἀγνοοῦν τὸ πρᾶγμα καὶ ἐτοιμάζονται, ὅσας παραστῆ ἀνάγκη δι' αὐτοὺς, νὰ κτυπήσουν ἐκεῖ, ὅπου τὸ κτύπημα θὰ εἶναι καίριον.

ΑΝΤ. ΠΑΠ.

BYZANTINAI HMERAI

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἡ συζήτησις τοῦ προϋπολογισμοῦ ἔληξεν εἰς τὴν Βουλὴν καὶ ἂν πιστεύσωμεν εἰς τὴν « Τανὶν » ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἤρην ἀληθῆ θριάμβον διὰ τῆς ἐπιψηφίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ.

Ὁ Δεσφὴτ βῆς μᾶς τὰ παρουσίασεν ὅλα ρόδινα, ἀλλὰ, καθὰ ἐκ διπλωματικῶν κύκλων ἰδιαιτέρως πληροφοροῦμεθα, τὰ οἰκονομικά μας εἶναι εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἔλαβεν ὅλα τὰ μέτρα πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ ἐλλείμματος.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον συνέλαβε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν τὸν οἰκονόμον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, φέροντα ἐν τοῖς θυλακίοις του 7 γρόσια καὶ τὴν Δευτέραν συνέλαβεν ἐπίσης τὸν οἰκονόμον τοῦ Ἀγιοταφικοῦ Μετοχίου.

Αἱ συλλήψεις αὗται τῶν οἰκονόμων φέρουν καθαρῶς οἰκονομικὸν χαρακτῆρα τὸ δὲ ἔλλειμμα τοῦ προϋπολογισμοῦ, ἀντὶ νὰ καλυφθῇ διὰ τραπεζιτικῶν ἐνταλμάτων θὰ καλυφθῇ δι' ἐνταλμάτων συλλήψεως ἐκδιδομένων ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν ἐναντίον ὅλων τῶν Οἰκονόμων.

Ἦσ τὰ τῆ ὥρα. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν πληροφοροῦμεθα ὅτι συνελήφθη καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ « Ταχυδρόμου » κ. Γ. Οἰκονομίδης.

Τελευταία ὥρα :
Καθ' ἣν στιγμὴν ἐτίθετο τὸ « Ἀπ' Όλα » ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἐλάβομεν ἐκ Σερβίων τηλεγράφημα τοῦ ἀναποκριτοῦ μας, ἐξ οὗ ἐμφαίνεται ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαρχίης Σερβίων καὶ Κοζάνης, μνηθέντες τοὺς Χίους, ἔψαλαν χθές εἰς τὰς ἐκκλησίας τοὺς κατωτέρω χαιρετισμοὺς πρὸς τὸν βουλευτὴν τῶν κ. Μπουσίον. Ἰδοὺ οἱ ψαλέντες χαιρετισμοί :

- Χαῖρε, τῶν Σερβίων τὸ καύχημα !
- Χαῖρε, τῆς Κοζάνης τὸ ἐγκαλωπίσμα !
- Χαῖρε, τῶν ἐχθρικῶν ὀφθαλμῶν τὸ κάρφος !
- Χαῖρε, τῆς Τουρκίας τὸν νέον σκάφος !
- Χαῖρε, τῶν Ἑλλήνων ὁ λάλος !
- Χαῖρε, ὁ τῆς Βουλῆς παπαγάλος !
- Χαῖρε, Βουλευτὰ μας ὑψηπέτα !
- Χαῖρε, ποῦ τοὺς τὰ λὲς νέτα σκέτα !
- Χαῖρε, Γεώργιε Μπούσιε !
- Χαῖρε, ἐθνομάρτυς ἀκούσιε !
- Χαῖρε, Γιώργη ἀνύμφευτε !

- Χαῖρε, τῆς Κυβερνήσεως τὸ φόβητρον !
- Χαῖρε, τῆς Ὁμάδος τὸ γόητρον !
- Χαῖρε, ποῦ ἤρες τῶν Βουλγάρων τὸ σχίσμα !
- Χαῖρε, καὶ προκάλεσες τῶν Νεοτόρκων τὸ πείσμα !
- Χαῖρε, ποῦ εἶσαι σπουδαῖο κεφάλι !
- Χαῖρε, ποῦ σὲ ζηλεύουν κ' οἱ μὲν κ' οἱ ἄλλοι !
- Χαῖρε ὁ προκαλέσας τῶν ὑπουργῶν τὸ πέσιμο !
- Χαῖρε, ποῦ εἶμαστε ὅλοι γιὰ δέσιμο !
- Χαῖρε, τοῦ Ἔθνους ὁ σωτήρ !
- Χαῖρε, τῆς Κυβερνήσεως ὁ ὀλετήρ !
- Χαῖρε, Γιώργη ἀνύμφευτε !

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας.
Ὅμιλουν διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.
— Ὡστε ἔληξεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ;
— Ναί, ἔληξεν, εὐτυχῶς, τὸ γλωσσικόν, ἀλλ' ἤρχισε, δυστυχῶς, τὸ . . . γλωσσολογικὸν ζήτημα.

Τῆς στιγμῆς :
Πάλιν τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.
— Τί ἰδέαν ἔχετε διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ;
— Ἀποταθῆτε, παρακαλῶ, εἰς τὴν πενθεράν μου. Ἐκεῖ θ' ἀντιληφθῆτε μόνος σας !

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΠΩΣ ΧΡΙΟΝΤΑΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ

Δι' ὅσους δὲν ἐγνώρισαν τὰ μυστήρια τῆς δημοσιογραφίας καὶ τὰς συνθηκάς, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐργάζονται αἱ ἐφημερίδες μας, παραθέτω τὴν κατωτέρω σκηνὴν, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὰ ἴσθια μιᾶς ἀλεξανδρινῆς ἐφημερίδος καὶ ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται εἰς ὅλας, χωρὶς φόβον νὰ παύσῃ ποτέ.

- Τί συμβαίνει ;
- Σπουδαῖα πράγματα, κύριε, πολὺ σπουδαῖα.
- Ἐκπεσμὸς εἰς τὰ βαμβάκια :
- Ἄ ! μπά !
- Καμμία ἐπανάστασις ;
- Οὔτε.
- Κανὲν πραξικόπημα τῆς Ἀγγλίας ;
- Οὔτε.
- Ἄλλά ;
- Ὁ κύριος Καρχαρίας . . .
- Ὁ κύριος ;
- Καρχαρίας, ἰδρυτῆς καὶ πρόεδρος τοῦ συλλόγου ἢ « Ἐνωσις », σωματείου σοβαροῦ, σοβαροτάτου, με δρᾶσιν, με γόητρον, με ἐπιβολήν, με δύναμιν . . . , ἐπανῆλθεν ἐκ τοῦ ταξειδίου του, ἀφοῦ ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, ἦτοι τὸ χωρίον Κουκουβάγιες τῆς Λήμνου, ὅπου ἔτυχε ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆς, ἀνακηρυχθεὶς μέγας εὐεργέτης, διὰ ψηφίσματος, τὸ ὁποῖον θὰ εὔρετε ἐδῶ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν φακέλλον, ὁ ὁποῖος περιέχει, ὡς εἶδος ντοσιέ, πάντα τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ὑποδοχὴν καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐγγράφα . . .
- Ποῖαν ὑπόθεσιν ; παρακαλῶ.
- Τώρα θὰ τὴν ἀκούσετε καὶ θὰ τὴν μάθετε. μὴ βιάζεσθε· δὲν ἔχετε, ἄλλως τε, ἀνάγκην νὰ γράψετε σήμερον τίποτε διὰ τὸ φύλλον σας· θὰ

Φτερά στον άνεμο.

Πολιτικά.

Τί διάβολο νά πῆ κανεῖς! τί διάβολο νά πράξῃ!
 Αὐτὸ τὸ ὑπουργεῖον δὲν εἶναι γιὰ ν' ἀλλάξῃ,
 δὲν εἶναι γιὰ νά πέσῃ, νά ἔλθῃ κανέν ἄλλο,
 νά γεννηθῇ τὸ ζήτημα καὶ πάλιν τὸ μεγάλο,
 ἂν ὁ Σαῖτ θὰ κυβερνᾷ ἢ πάλιν ὁ Χιλμῆς
 καὶ ἂν θὰ γίνῃ ἀλλαγὴ καὶ ἀνατροπὴ εἰς ὅλα
 καὶ ἔτσι νά βροῦμε ὕλικὸ γιὰ σάτυρα καὶ ἐμεῖς
 νά γράψουμε στ' «'Απ' Όλα».

Τώρα παντοῦ ἡσυχία,
 δὲν παίζονται πειὰ ρόλοι
 καὶ ἐκεῖ στὴν Ἀραβία
 καὶ ἐδῶ μέσα στὴν Πόλι
 καὶ στὴ Μακεδονία
 γαλήνη καὶ μαγεία
 καὶ ἂν πῆτε γιὰ τὴν Τρίπολι καὶ γιὰ τὴν Ἀφρική
 παράδεισος εἶναι σωστός, ὅπως παντοῦ, καὶ ἐκεῖ.

Τώρα παντοῦ ἡσυχία, τί διάβολο νά πράξῃς!
 Μῆτε τὸ ὑπουργεῖον δὲν ἠμπορεῖς ν' ἀλλάξῃς,
 νά προκαλέσῃς ἀλλαγὴ καὶ θόρυβον εἰς ὅλα
 καὶ ἔτσι νά βροῖσῃς ὕλη νά γράψῃς γιὰ τ' «'Απ' Όλα»!

Τὰ ἐπεισόδια τῶν συνόρων.

(Εἰς τί κατέληξαν αἱ ἀνακρίσεις).

«Δὲν εὐρίσκεται καμμία
 πρόθεσις ἐκρήξεως,
 καὶ αἱ συγκρούσεις ὡς σημεῖα
 κρῖνονται . . . ἀνοξέως!»

Διπλωματία-Μόδα.

Τῆς διπλωματίας μας κόλπο τοῦτο σπάνιον :
 Τὰ σαλβαροφούστανα νίκη ἐθνική μας!
 Κεῖνοι μᾶς ἐκάμανε τὸ μεγάλο Δάνειον
 καὶ ἐμεῖς τοὺς ἐδώσαμε μόδα . . . τὸ βρακί μας!

Ὁ ΔΕΛΤΑΣ

Μάρτης

Καὶ μοῦλεγε : — Δὲν δένεις χρυσὴ κλωστή καὶ σύ,
 μήπως σὲ δῆ τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος καὶ σὲ κάψῃ ; . . .
 Καὶ σοῦδωκα τὸ χέρι καὶ ἀπὸ κλωστή χρυσὴ
 μοῦ ἔβαλες βραχιόλι, ἢ φλόγα μὴ μ' ἀνάψῃ!

Ἄχ! ἢ φωτιά μὲ βρῆκε, γιατί ἀπ' τὴν κλωστή σου
 ξεπλέχθηκε ἀλυσίδα καὶ . . . μ' ἔδεσε μαζί σου!

ΤΙΜΟΣ

Ἔνεκα τῆς μεγάλης συρροῆς νέων ἐγγραφῶν καὶ
 ἀνανεώσεων, ἢ Διευθύνουσιν τοῦ «'Απ' Όλα» δηλοῖ ὅτι
 εἰς τοὺς κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενθήμεριαν ἐγγρα-
 φέντας τὸ φύλλον θ' ἀρχίσῃ ἀποσιτλοῦμενον ἐντὸς τῆς
 παρουσίας ἑβδομάδος, ἐνελπιστεῖ δὲ ὅτι ἡ εὐμένεια τῶν
 φίλων ἀναγνωστῶν δὲν θέλει παρεξηγήσει τὸ πρᾶγμα.
 Ἡ σχετικὴ ἀλληλογραφία θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ
 προσεχές.

ΥΓΙΕΙΝΗ

ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ

τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἰατροῦ

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς
 μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία
 τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ
 ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς πρω-
 τευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντι γρ. 5.

Ἐκδοτικὸς οἶκος Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου
 καὶ Σαῦς.

Ῥηγόπουλος

Γιὰ τῶν ἀντιθέτων τὰ γνωστὰ τακρίρια,
 μέτρα κυβερνητικὰ τοῦ Ταλάτ σωτήρια.

ΑΣΤΕΙΑ

Τὰ τυχερὰ τῆς ἀπαγωγῆς :

Ἡ γυναῖκά του : — Τῆμαθες ; Ἡ Τασοῦλα, ἡ
 γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ βλάκα τοῦ συναδέλφου σου,
 τῶσκασε μὲ τὸν δομέστικόν του ἀπὸ προχθὲς τὸ
 βράδυ.

Ὁ ἄνδρας τῆς : — Ἄμ' δὲν τὸ ξέρεις, πῶς οἱ
 βλάκες ἔχουν τὴν καλλίτερη τύχη ;

Φιλοδορήματα :

Ἄκουσθὲν εἰς κύκλον νεανίδων.
 — Χθὲς τὸ βράδυ μοῦ εἶπεν ὅτι μ' ἀφιερώνει
 τὴν καρδίαν του ὀλόκληρον.

— Ὅχι καὶ τόσον πολὺ στερεὸν τὸ δῶρον.
 — Γιατί ;
 — Διότι προχθὲς μοῦ ἔλεγεν ὅτι τὴν ἔχω θυρυ-
 ματίσει ἐγώ.
 — ! . . .

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΩΝ ΜΥΡΙΔΟΥ
ΕΙΝΑΙ
 μοναδικὸν φάρμακον
 κατὰ τῶν
 ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν
 ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ
 τὰ καρδιακὰ νοσήματα.
 ΑΡΙΘΜΕΙ
 πλείστας ἐπιτυχίας.
 ΕΙΝΑΙ
 θαυμάσιον ἀσφαλὲς φάρμακον.
ΠΑΥΣΩΔΥΝΩΝ
 ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

Εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ταχυδρομείου.

— Τὸ δεματάκι αὐτὸ εἰς ποίαν τιμὴν θέλετε γὰρ
 σᾶς τὸ ἀσφαλίσωμεν ;
 — Ἄ! εἶναι ὅλως διόλου sans valeur· εἶναι τὸ . . .
 προικοσύμφωνόν μου.

Πρόκειται διὰ τὸ εὐθραυστον τῆς ζωῆς.

— Μπορεῖ κανεῖς νά ἔβγῃ ἀπ' τὸ σπίτι του καὶ
 νά δεχθῇ κατακέφαλα ἐν κεραιῶν ὕδι ποῦ νά τὸν
 σκοτώσῃ.

Καὶ ὁ Κυριακόπουλος :
 — Ὅσο γι' αὐτὸ δὲν φοβοῦμαι· οἱ γιατροὶ μὲ
 διεβεβαίωσαν ὅτι θὰ πεθάνω ἀπὸ παράλυσι τῆς
 καρδιάς.

Μεταξὺ φίλων.

— Λοιπὸν πῶς πηγαίνουν αἱ διαπραγματεύσεις
 τοῦ Χ. ;

Πολὺ καλὰ· παίρνει μίαν κληρονόμον ἐνὸς
 ἑκατομμυρίου, δὲν ὑπάρχει κανεῖς φόβος ἀποτυ-
 χίας . . . ἢ δουλειὰ εἶναι στὸν ντουρβά.

— Νομίζω πῶς ὁ ντουρβάς εἶναι στὴ δουλειά.

“ΝΑΟΥΜΑΝΝ”
 Αἱ Καλλίτεροι τοῦ Κόσμου
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
 ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
 ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ
 ΕΥΚΟΛΙΑΙ
 ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ
 Μαθήματα καὶ ἐπιδιορθώσεις
ΔΩΡΕΑΝ
 Μόνος ἀντιπρόσωπος τῶν Ραπτο-
 μηχανῶν ΝΑΟΥΜΑΝΝ διὰ τὴν
 Τουρκίαν
Α. ΜΠΟΡΝΣΤΑΪΝ
 Πράκτωρ διὰ τὴν Γιουμουλτζί-
 ναν, Δεδεαγας καὶ Σάνθην
ΑΔΕΕ. ΕΥΝΟΥΧΙΑΔΗΣ